

LLUITA

INTERNACIONALISTA

TOT EL SUPORT A LA RESISTENCIA

n° 59 Març 2005 - donatiu 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals: pàg 3, 10-14
Balanç de la campanya del No
Primer aniversari de l'11-M

Sindical: pàg 4-9
Miniwatt en lluita
Acomiadaments d'Interins a la Generalitat
El tripartit desmantella i privatitza escoles d'adults

Política: pàg 10-11 i 14-17
Macrojudici contra l'esquerra abertzale
Lluita, dona!

Internacional: pàg 18-24
L'Iraq després de les eleccions
Portugal: un gir a l'esquerra
Repressió al Marroc

Correu Internacional: Congrés Mundial de la LIT-CI

Secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors - IV Internacional (LIT - CI)

UN AMIC ENS RECOMANA...

Memoria del Saqueo,
del director Fernando E. Solanas.

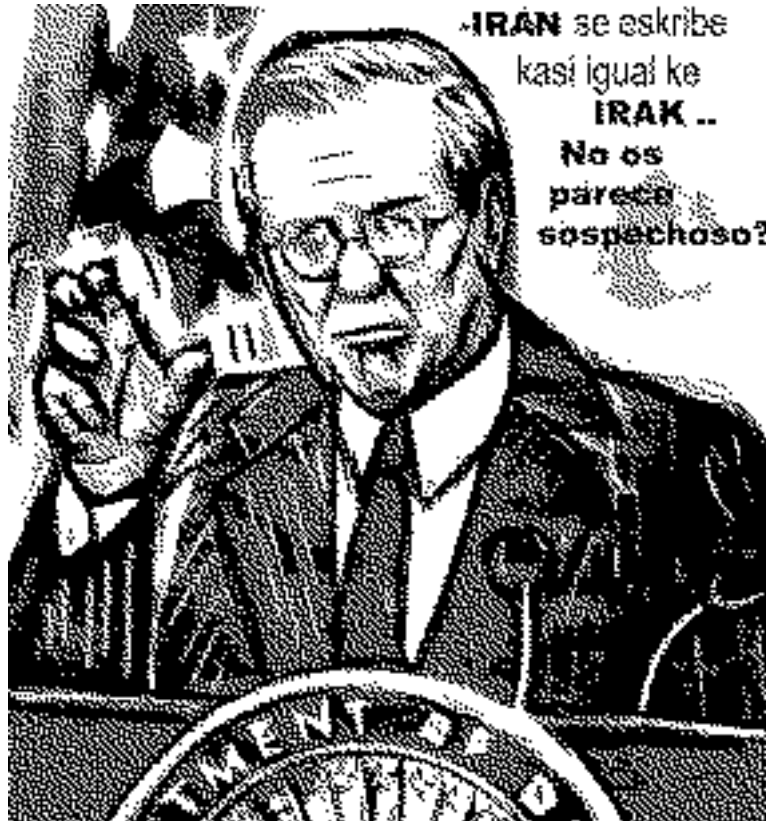
Perquè és un documental que explica molt bé la realitat argentina dels anys del saqueig neoliberal. I perquè malgrat la duresa del tema resulta molt fàcil de veure, per les bones imatges i la música. Cal suposar que estarà poc temps en cartellera i se'ns dubte és una bona base per fer debats respecte el neoliberalisme, la globalització i el paper dels governs...

Segueix la nostra admiració per l'actual cinema argentí.

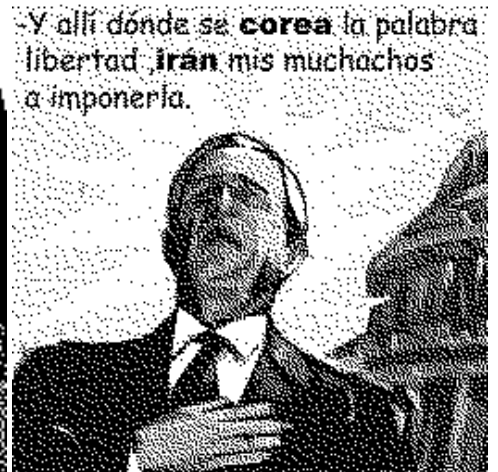
-Lo ke eskueze, kura!

J. Kalvellido

-IRAN se eskribe
kasí igual ke
IRAK ..
No os
pareca
sospechoso?

Tres acudits de
J. Kalvellido
publicats a
Rebelion.org

-Y allí donde se corea la palabra
libertad ,iran mis muchachos
a imponerla.

EL G-7 PERDONARÁ LA DEUDA
DE LOS PAISES POBRES QUE NO
PUEDAN PAGARLA

A CAMBIO DE QUE SIGAN
SIENDO POBRES Y SE
QUEDEN CALADITOS

¿A CAMBIO
DE QUÉ?

El referèndum del 20 de febrer permet il·lustrar el panorama després d'un any de Govern PSOE. L'objectiu polític de ZP era reforçar la seva presència en l'eix París-Berlín, regalant un Sí als seus socis. Ara toca França -un dels ossos durs de rossegar-. ZP va completar els seus serveis en defensar el seu Sí a l'Assemblea Nacional Francesa davant els aplaudiments de la dreta i les reaccions irades de l'esquerra, inclosos els socialistes.

El Govern dóna per bons els resultats del referèndum, malgrat l'alt índex d'abstenció i que d'un total de 10 censats només tres han dit que sí. Un resultat que per a un Estatut Basc -segons ZP- es insuficient, per a la Constitució Europea n'hi ha de sobres. Tot depèn de com és l'interès del Govern per deslegitimar el primer i avalar el segon. Aquesta és la seva democràcia!

No van escatimar esforços per imposar el sí i tancar el no: van gastar una dinerada de forma tan descarada que fins i tot la Junta Electoral els va haver de cridar a l'ordre. Va ser clau per al Sí la posició de CCOO i UGT, que malgrat tot segueixen sent referents essencials en la classe obrera, i que amb això es facilitaven els acords amb el Govern. Per a UGT, l'Executiu ultima més de 114'6 milions d'euros en concepte de patrimoni històric, cosa que li permetrà enterrar els deutes per les seves incursions immobiliàries que van acabar amb l'escàndol de la PSV.

En el bàndol del No, els qui havien d'impulsar-lo i tenien mitjans legals i econòmics a càrrec de l'Estat - IU, ERC, IC- van preferir limitar-se a una campanya de propaganda de les seves sigles, sense implicar-se en cap procés de mobilització social, doncs el seu objectiu no era el 20 F, sinó un Pacte de Legislatura amb el PSOE, no afeblir el tripartit a Catalunya... fortes mobilitzacions pel No haurien desgastat aquests governs. La setmana següent del 20F el PSOE obre les 4 taules claus de negociació amb IU i Carod Rovira s'entrevista amb Zapatero per a encarrilar els acords.

Així les coses les forces del No que van cridar a la mobilització van comptar amb pocs recursos i amb massa dubtes al llarg d'un a campanya que no per llarga (més de 15 mesos des de la constitució de la Plataforma pel No) no va ser tot a última hora i sense lligar-se al llarg als fets més importants de la lluita de classes (Izar, privatització RENFE, Pla Ibarretxe...) El problema del 20F no és el nombre de vots No,

sinó que el procés de desmobilització que hem viscut en l'any de Govern Zapatero no s'ha pogut trencar en aquesta campanya. Les mobilitzacions -potser amb l'única excepció del País Basc i el 12 a Barcelona- han estat molt reduïdes.

En aquest context un Govern que va néixer amb l'espasa de Dàmocles sobre el cap, aquell "Zapatero no nos falles" de fa un any, ha aconseguit desactivar el potencial de mobilització de llavors per poder aplicar una política que es gira contra els treballadors i els pobles. I això ha estat possible perquè compta amb la pau social que li permeten CCOO i UGT, i el vot d'IU, IC, ERC, excepte en els temes "d'Estat" on el bloc ho fa amb el PP.

Més enllà de les formes, les continuïtats de la política del seu govern antecessor són òbvies: una política imperialista amb tropes per reforçar els governs imposats violentament pels EUA, com són els d'Afganistan i Haití, i ara es permet fins i tot destinar la Guàrdia Civil per a formar la policia iraquiana. Amb una política cap a Euskadi, que si bé ha tret ferro a la confrontació judicial amb el PNB, conserva un bloc amb el PP com es va veure en el debat del Pla Ibarretxe, amb el manteniment dels proces-

sos massius de judicació de la direcció del moviment abertzale. Una política d'immigració en la qual dóna continuïtat a la Llei d'Estrangeria del PP amb un reglament que posa tota l'esperança d'una regularització en mans de la patronal, cosa que assegura el desastre. Amb una política econòmica que prossegueix les privatitzacions previstes pel PP, com a la RENFE.

Davant aquest Govern no cap el raonament de que "pitjor" seria un govern del PP, ja que aquest és un cercle viciós que ja vam viure en els anys dels Governos González. És imprescindible impulsar la resistència i la mobilització als plans del Govern per a avançar en la configuració d'un bloc de ruptura amb aquesta política seguidista del capitalisme i l'Estat. I els recents resultats a Portugal del Bloco de Esquerda confirmen que hi ha espai per a això.

Davant aquest Govern no cap el raonament de que "pitjor" seria el PP: aquest és un cercle viciós que ja vam viure amb els Governos González. Cal impulsar la mobilització per a avançar en un bloc de ruptura amb aquesta política seguidista del capitalisme i l'Estat

---

13 de febrer de 2005

Miniwatt en lluita

A la polseguera aixecada amb el ple del Carmel al Parlament de Catalunya, el 10 de març, es van afegir les reivindicacions dels treballadors/es de Miniwatt, que havien decidit convertir la seva lluita contra el tancament programat per al dia 31 per Philips-LG en un problema polític. El tancament afecta 362 treballadors/as directes -fins a 1.000 famílies si es tenen en compte les subcontractes- que han estat un referent de la lluita obrera i és un pas més en la desertització industrial de Catalunya i del conjunt de l'estat.

"Empreses carronyeres". Així parlen els treballadors/es de Miniwatt de l'holandesa Philips i la coreana LG a les seves mobilitzacions. En els darrers vint anys, Philips ha destruït 12.000 llocs de treball a l'estat espanyol, els últims els de Novalux i Lámparas Z. Només queda Miniwatt, que Philips preveu deslocalitzar a Brasil i Indonèsia per a abaratir costos salarials (en una relació de 10 a 1). El procés és part del que va començar el 2001 al conjunt de la UE on dels 35.000 treballadors i 34 plantes Philips va passar a 24.000 i 23.000 el 2003, i els tancaments continuen.

A l'argument salarial Philips-LG afegeix que el producte de Miniwatt, els tubs de TV convencionals, són un producte obsolet. Però el març ells mateixos parlaven d'expectatives de creixement d'aquests tubs als països en desenvolupament a causa de el seu baix preu en relació als de plasma o cristall líquid. Això mateix ho corrobora l'increment dels seus beneficis (2.836 milions euros en 2004, quatre vegades més que en 2003) i el fet que amb la deslocalització desvia també la cartera de clients de Miniwatt. Però a més, si aquest fos el problema, ¿que modernitzi la producció!: no hi ha una sola fàbrica de pantalles de plasma a tota Europa.

A la recerca denostada per l'augment de la plusvàlua s'afegeix l'especulació immobiliària: els terrenys tenen un valor de 200 milions d'euros -més del doble de fa dos anys- gràcies al Projecte Pla

Manifestació de Miniwatt el 6 de març

de la Marina de l'Ajuntament de Barcelona (PSC) que preveuen el seu requalificació a sòl urbà.

La lluita ha convertit Miniwatt en l'últim reducte

Contra el que sostenen les burocràcies sindicals, ha estat la lluita en defensa de les condicions laborals del conjunt de la plantilla el que ha fet que encara que el pla es plantegés el 2001 -quan es va produir l'associació de Phillips amb LG-, no s'hagi aplicat abans a Miniwatt. Al contrari, s'ha aplicat en aquelles plantes que, esperant amb això acontentar a la patronal, van anar acceptant EROs, flexibilitzacions, etc... Així el 2002 va tancar la planta de tubs de Aachen (Alemanya), amb 1.000 treballadors/es; el 2004, la de Lebring (Àustria), amb 560, dues factories en el Regne Unit amb altres 1.000 empleats i Novalux; i el 2005 Lámparas Z -les dues últimes amb previs EROs pactats de viabilitat.

Miniwatt no havia acceptat la flexibilitat i havia forçat a l'empresa a contractar un quart torn. El primer pas per a la liquidació va ser l'acomiadament dels joves d'aquest torn: després de dues setmanes de vaga i importants mobilitzacions, la Generalitat de CiU va aprovar un ERO en frau de llei, en contra del criteri de la Inspecció de Treball. Va ser un dur cop per als treballadors,

però Phillips també va tenir clar que seguir el pla sense acords li sortiria car, doncs la lluita fins i tot havia assolit la solidaritat de Sao Jose dos Camps (Brasil) que es va negar a absorbir la producció que desplaçava la multinacional per a boicotejar la vaga. Així el pas següent va ser "vendre" Miniwatt a una especialista en reconversions, Business Creation, perquè portés a terme un tancament semblant al de Sintel: es van "pagar" 135.000 euros... quan només els terrenys valien 90 milions!. Però aquesta operació va ser avortada per l'oposició dels treballadors i per una querrela interposada per CC.OO. A més, la impossibilitat de pactar acomiadaments amb el comitè, feia que la reducció de plantilla només s'arribés via acords individuals per la qual cosa els 400 treballadors que han deixat l'empresa en els darrers anys representen un cost de 22,3 milions (la tercera part de les pèrdues que addueix Phillips). Finalment davant l'allargament del procés, Phillips-LG va recomprar la planta -llavors ja Barayo- i va decidir abordar per si mateixa el treball brut del tancament.

Una lluita política

En aquestes condicions, els treballadors de Miniwatt, van enfrontar la perspectiva de tancament amb dos eixos: unificar

la lluita amb Lámparas Z (on la multinacional seguia la mateixa política) i abordant directament al Conseller de Treball, Rañé, al qual exigien, en una entrevista el 10 de gener:

1. "Per part de la Conselleria de Treball i Indústria, requerir a Philips i a LG un Pla de futur per mantenir la seva activitat industrial a Catalunya i garantir la totalitat dels llocs de treball de les empreses Barayo S.A., Barayo Proyectos i Philips Iberica SA. (Divisió Industrial Enllumenat).

2. Prendre mesures de caràcter laboral per tal de garantir els llocs de treball sobre la base de:

a) Denegar en el futur els expedients de regulació d'ocupació que es puguin presentar per part de Philips i de LG.Philips.

b) En cas de persistir les dues multinacionals en la liquidació d'algun dels seus tres centres de treball, que els intervingui la Generalitat de Catalunya.

c) Que en cas de donar-se la situació abans descrita las Administracions Central i Catalana eviten efectuar compres de productes de Philips i LG, i fer una crida a la societat Catalana i Espanyola per a secundar una campanya de boicot de productes d'aquestes dues multinacionals."

La negativa de Rañé a tot no va ser una sorpresa. Les coses van arribar a l'escàndol quan Montero, del comitè de Miniwatt, li va posar com a exemple la nacionalització que portà a terme CiU el 91 davant la desertització de la comarca del Ripollès... Rañé va respondre indignat que ells no farien això (!).

Després del tancament pactat de Lámparas Z, Miniwatt va votar un pla de lluita: mobilització en el centre de Barcelona ja al febrer, tancament i dejuni de 24 hores, mobilització el 6 de març. També es van dirigir al Parlament de Catalunya amb els mateixos punts que a Rañé. Després de reiterades endarreriments per part dels grups, el 10/3/05 en jornada de vaga i després de mobilitzar-se fins al Parlament, CIU, PSC, ERC i IC-EUiA... només es van comprometre a exigir a Phillips un "bon" pla social! És a dir, res, ja que entrant en aquesta disjuntiva, també els treballadors són clars: solucions per al conjunt de la plantilla via o prejubilacions o llocs de treball en el sector i amb les mateixes condicions que tenen a Miniwatt.

Tots al costat de Miniwatt!

L'empresa és clara i ha posat al capdavant del tancament a Jordi Dagà, exvicepresident de la SEPI amb el Govern d'Aznar. Els treballadors també, i mantenen un comitè unit (CCOO-UGT-USOC) amb una posició ja votada de la secció sindical de CCOO que en cap cas signaran res que deixi disconforme a un sol treballador.

Les direccions sindicals, començant per la de CCOO, encara que diu donar suport a la lluita, ni s'ha mogut en cap de les mobilitzacions ni menys ha fet el paper que li correspon ajudant a unificar amb la lluita contra el tancament de IAR, ni amb la reducció de plantilla de Valeo. Tampoc les altres. Ni CGT que encara tenint delegats/es a IAR, ha fet prevaler el sectarisme de l'actual direcció no només per a ni reunir-se amb Miniwatt, sinó al contrari organitzar una minoritària mobilització "de CGT" on ni tan sols hi eren els treballadors d'IAR,... A nivell sindical només la Xarxa contra el Tancament d'empreses i la Precarietat a Catalunya s'ha posat al servei de la lluita de Miniwatt.

El Tripartit i el Parlament, "per se" es posicionen amb la multinacional, com van fer l'11-M fa un any al costat de la Monarquia i el PP. No

obstant això llavors, el 12 i el 13, van ser els treballadors/as i els joves qui els van obligar a canviar, sinó de costat, sí de discurs i actitud. Això requereix avui Miniwatt: que des de tots els racons els exigim que plantin cara a una multinacional que ja ha rebut diners públics - tant del govern central com de l'autonòmic en concepte de subvencions, 60 milions d'euros amb la rectificació dels terrenys per a modernitzar la ja tancada Lámparas Z i mantenir els llocs de treball!- i ja que insisteix a tancar, es nacionalitzi sense indemnització. Les deslocalitzacions no tenen una sortida sindical, sinó només política, utilitzant els recursos de l'estat per a frenar a les multinacionals i defensar el teixit industrial del país en condicions laborals dignes.

Així ho veuen els treballadors de Miniwatt i per això hem de convertir la seva lluita en cosa de tots. Fem assemblees per a difondre-la, enviem comunicats, formem comitès de suport... omplim les seves mobilitzacions: la propera el 4/4/05 és una altra jornada de vaga i una marxa a Madrid. Perquè si guanya Miniwatt, guanyem tots. No al tancament de Miniwatt!

Esther. Ensenyament CGT

Envia comunicats de suport

Comitè d'empresa: ccoominiwatt2@yahoo.es
 Presidència de la Generalitat: president@gencat.net
 Conselleria de Treball: conseller.rane@gencat.net
 Direcció de la multinacional: asaz@barayo.com

Als Treballadors i Treballadores de Miniwatt

En nom del (comitè, sindicat, organisme...) us volem manifestar la nostra plena solidaritat en aquest moment difícil en què la multinacional LG-Philips ha anunciat el tancament de la fàbrica per al pròxim 31 de març. Vosaltres, que heu estat sempre en primera línia de la solidaritat obrera, mereixeu tot el recolzament contra el tancament i per la defensa dels llocs de treball. No podem permetre que multinacionals com Philips, amb 50 anys de beneficis a l'esquena, liquidin tots els seus centres de producció a Catalunya mentre amplien vendes i beneficis. No podem permetre que LG-Philips no hagi invertit un euro en Miniwatt tots aquests anys i ara pretengui especular amb els terrenys (més de 30.000 milions de pessetes) i endur-se la producció a altres països amb mà d'obra barata.

Compartim l'exigència del Comitè d'empresa de Miniwatt al Conseller de Treball i al govern de la Generalitat que no accepti cap expedient d'acomiadaments presentat per la direcció de LG-PHILIPS i que, en cas d'abandonament per part de la multinacional, intervingui la fàbrica.

Cridem al conjunt de les organitzacions sindicals a donar recolzament actiu a la lluita dels companys i companyes de Miniwatt i a posar-se a disposició dels treballadors.

Defensar Miniwatt és defensar l'ocupació digna. És lluitar contra les deslocalitzacions i frenar la desertització industrial que des de fa tres anys campa per Catalunya.

Si LG-Philips persisteix a marxar amb les seves produccions, també serà de justícia fer tot allò possible perquè els seus productes també marxin a una altra part, boicotejant-los

Acomiadaments d'interins

A principis de mes el govern de la Generalitat de Catalunya va acomiadar uns 300 auxiliars administratius de diversos departaments. El motiu és que al tenir la condició d'interins són desplaçats pel personal que ha aprovat la darrera oposició d'aquest cos. Aquesta és la "reducció de la temporalitat" anunciada i que va ser pactada a Madrid amb CCOO, UGT i CSIF (veure LI-53) i a la qual s'adhereixen -amb més o menys variacions- la resta de sindicats.

El problema d'aquest pacte, que es basa en l'acompliment estricte de la llei de la Funció pública sense contemplar els interessos dels treballadors precaris, és que accepta que el govern convoqui oposicions lliures enfrontant als treballadors: el dret de la llei davant el dret no legalitzat del treball. No podem acceptar aquest parany de fets consumats, els serveis públics estan reduint les plantilles, i els treballadors nous i els antics són necessaris per mantenir la qualitat dels serveis.

En aquest cas, "la millora en la qualitat de la feina" ha suposat l'acomiadament de treballadors que en alguns casos porten més de 20 anys de treball ininterromput a l'administració i superen l'edat de 60 anys. Quin sindicat no defensaria aquests treballadors de l'acomiadament, acomiadament sense cap indemnització i anunciat individualment amb pocs dies d'antelació? Cap, des de CCOO i UGT fins CGT i IAC: no ha aparegut cap full, cartell o convocatòria d'assemblees prèvies que permetessin respondre a aquest fet que per altra banda era conegut mesos abans pels propis sindicats. El silenci només es pot comprendre per l'acord polític a esquenes dels treballadors entre les cúpules sindicals i el tripartit.

No només s'ha mantingut un silenci còmplice sinó que s'ha treballat activament per a que les lluites de precaris que apareixien es quedessin aïllades, utilitzant arguments de "particularitats" que

parcialitzaven les problemàtiques o usant les sigles sindicals per obstaculitzar la unitat dels treballadors. Així les lluites del personal interí de l'ICS i dels mestres interins i substituïts, ambdues reclamant un accés diferenciat i iniciades arran la convocatòria d'oposicions lliures, o la de la subcontrata d'Economia per la subrogació de contractes i iniciada davant el canvi de contracta i censurada per CATAC-IAC per fer una crida a la confluència amb els interins que ara han estat acomiadats, han quedat aïllades (n'hem informat en números anteriors de LI).

Les derrotes infringides amb els acomiadaments d'interins i subcontractats suposen un debilitament de la capacitat de resposta del conjunt de treballadors públics i una propaganda immillorable per al ressorgiment del corporativisme. Parafraçant a Marx, que deia que cap poble podia ser lliure si ajudava a oprimir-ne d'altres, podríem dir que cap col·lectiu de treballadors podrà lluitar mentre admeti atacs als seus companys més dèbils. Cal urgentment enfrontar

els pròxims acomiadaments d'ensenyament i sanitat amb una campanya de denúncia d'una precarietat que és més greu en empleats d'un govern que es diu d'esquerres. És necessari realitzar assemblees que conflueixin en assemblees generals i exigir la readmissió dels acomiadats. Per aquest fi haurem de lliurar una dura lluita interna en els sindicats que parlen de precarietat però col·laboren en acomiadar els precaris.

Jaume Quinto

Signat el pacte de competitivitat

L'article "Pacte de competitivitat Catalunya" de l'anterior número (LI-58 pàg. 6) havia estat fet sobre el text proposat pel govern i no a partir del text definitiu, que en aquells moments no era públic. A finals de febrer es va signar solemnement aquest "Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana" i pel que hem pogut copsar a primer cop d'ull no ha modificat substancialment l'esborrany (ha passat de 82 mesures a 86). No és d'estranyar, els mateixos partits autors del projecte dirigeixen la part social signant. Ens temem en tot cas que les modificacions hagin estat per pressió de la patronal. A l'espera d'una lectura detallada del nou text, creiem que segueix sent vàlid en termes generals l'expressat en l'edició del mes de febrer.

Paràlisi total

El mes de maig del 2004 l'Educació pública d'Adults va ser traspasada del Departament de Benestar i Família al Departament d'Educació sota la Direcció General de la Formació Professional i Educació Permanent. A Catalunya hi ha actualment 180 centres i aules de formació de persones adultes: 54 centres i 72 aules dels quals són de titularitat del Departament; a més s'han autoritzat 27 centres de titularitat municipal i 19 privats. Des que el govern tripartit assumeix les competències educatives no hi ha hagut cap canvi substancial d'avançar a unes noves línies d'actuació cap a l'educació pública d'adults, la seva política ha estat incapaç d'afrontar en profunditat els canvis que el sector exigia (l'especificitat de l'educació d'adults, la potenciació de la xarxa pública...)

L'Educació d'Adults venia d'una lluita molt ferma per frenar els plans de desmantellament de la xarxa pública per part de l'anterior govern de CiU, ara amb el canvi polític de l'esquerra parlamentària l'educació d'adults necessita un pla concret que queda recollit en la Plataforma que la Mesa de l'Educació d'Adults ha anat defensant al llarg d'aquests anys. Plataforma a la qual van donar suport amb la seva signatura molts dels parlamentaris o responsables polítics que eren a l'oposició en temps del govern de CiU i que ara tenen responsabilitat de govern, com l'actual consellera d'educació Marta Cid o el cap de govern J. Bargalló, però ara sembla que se'n volen desentendre. Està molt bé anunciar que hi haurà una nova llei de l'Educació d'Adults, la participació dels ajuntaments o la formació al llarg de la vida però l'actuació quotidiana del Departament mostra tot el contrari. Al Departament ara li preocupa la Mesa, vol anul·lar la representació real de negociació de la Mesa (assemblea on hi participen els sindicats CCOO i USTEC-STES i els representants del professorat de les escoles d'adults) i ho fa buscant la col·laboració de les direccions sindicals, primer la d'UGT que intenta posar pals a la roda a la Mesa i després de CCOO i USTEC-STES acceptant reunions per traçar les línies de política educativa sense participació de la Mesa. Últimament s'han celebrat reunions amb els secretaris

generals, i responsables de l'àrea pública d'aquests sindicats d'ensenyament pretenen que siguin participants d'establir els mateixos marcs de negociació que a la resta dels sectors i estructurar l'educació d'adults amb el mateix criteri que han fet servir a primària i secundària, o sigui potenciar la capacitat de decisió de l'es-structura sindical (alliberats, secretari general...) front a la participació dels treballadors/es (assemblees, consultes...).

A tall d'exemple per visualitzar quina ha estat l'actuació del govern i la seva direcció general en matèria d'Educació d'Adults ha estat durant l'inici d'aquest curs quan el director general va haver de retirar un document de protocol de traspàs consensuat amb la Mesa i els sindicats CCOO, UGT, USTEC-STES i CGT que permetria posar els pilars d'una nova política que s'havia d'afrontar des de la xarxa pública. La direcció general amb un no res el va canviar per un document-comunicació donant-li un altre caire i unes altres directrius sense comunicar-ho ni als sindicats ni a la Mesa, passant a informar directament als directors dels centres i aules en el marc de la junta de directors -

creada oportunament per a aquest esdeveniment- on explica un pla d'actuacions de grans línies i tan difús que algunes d'elles ja s'han incomplert.

La situació en la direcció general ratlla el caos. Aquesta va demanar als centres i aules i a les organitzacions sindicals un temps de "treva", ja ha passat quasi un any del traspàs i no hi ha hagut cap actuació de millora per la xarxa pública. La política continua sent la mateixa de l'anterior govern: no augmentar recursos ni de professorat ni de materials. Hi ha una paràlisi total i una manca de voluntat política de fer respecte de l'Educació d'Adults pública.

Precarietat també a les escoles d'adults

La precarietat en que treballen les escoles d'adults, fruit de la política assistencial i dels plans de

privatització del servei, no està sent abordada pel nou govern. Tot això s'agreuja quan el col·lectiu d'interins/es de l'Educació d'Adults queda també afectat per una part amb l'amenaça de pèrdua de llocs de treball amb la convocatòria d'oposicions i que no té en compte l'especificitat del treball fet per aquest col·lectiu a les escoles d'adults; i per l'altra banda amb la signatura del pacte d'estabilitat per part de CCOO i UGT limitat a tres anys i que exclou a un 47 % del professorat interí i a quasi tot el professorat substitut (veure LI nº 57), un pacte signat a esquenes dels treballadors/es i que deixarà pel

curs vinent un tant per cent elevat d'aquests treballadors/es precaris al carrer, com ha passat últimament en l'administració pública de la Generalitat (veure LI 57), cal recordar que la Mesa i els interins-substituts de les escoles d'adults van tenir un paper clau en la mobilització.

Però la precarietat també afectarà als centres i aules públiques d'adults resultat de la privatització i el desmantellament de l'oferta educativa dels centres i aules públiques (proves d'accés a la universitat, a grau superior, l'ensenyament de la llengua...) que pretén aplicar la direcció general.

Aquest curs ja n'hem tingut exemples de com el Departament s'ha "oblidat" de la xarxa pública de les escoles d'adults amb el tema de l'acolliment i ensenyament de la llengua pels treballadors/es immigrants (no augmenten plantilla) que es contrasta amb la convocatòria de les "subvencions a entitats privades per a programes i actuacions de formació de persones adultes", convocatòria que si ha estat gestionada amb gran eficiència per impartir cursos de formació bàsica i d'ensenyament inicials de la llengua a entitats privades, o com el Departament ha concedit la cessió de l'organització de l'escola d'estiu de formació d'adults a fundacions privades o iniciatives socials.

No podem esperar més, hem de mobilitzar-nos ara!

Cal un pla de mobilitzacions que aturi aquesta onada expansiva que té el Departament de liquidació de la Mesa de l'Educació d'Adults tot exigint a CCOO i USTEC-STEs que es comprometin a l'assemblea que la Mesa estigui present a les negociacions a tots els nivells per tal d'abordar en profunditat els temes cabdals que té el sector: plantilles, augment de recursos, nous centres i augment pressupostari, ordenació i difusió del sector... i que s'afronti la negociació en un àmbit específic per a l'Educació d'Adults.

Cal que els partits ara al govern posin a la pràctica el que van defensar durant l'etapa d'oposició: reconeixement de l'especificitat de l'Educació d'Adults, increment de plantilles, creació dels 83 centres...

Cal un pla de mobilització per aturar la política de divisió als centres educatius: no a la nova carrera docent, a igual treball igual salari. Cal un pla de mobilització per aturar la privatització de l'educació que provenen de les directrius europees amb una lluita conjunta de tots els sectors (primària, secundària, adults...)

Cal exigir el dret bàsic de l'Educació d'Adults en una xarxa pública.

Miquel. CCOO Girona

Prisa en frau de llei

Polanco, compleix!

El juliol passat va fer-se pública la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Madrid donant la raó a 8 treballadors de CATSA-SOGEABLE, reconeixent que CATSA és una contracta fraudulenta, que els contractes s'han fet en frau de llei i que el conveni que se'ls ha d'aplicar és el de Sogecable i no pas el del Telemàrqueting.

El grup Prisa i Sogecable (Canal + Digital + El País...), que sempre se les ha donat de progressista, té treballadors de tercera, amb contractes precaris (només el 30% dels treballadors són fixos i la majoria tenen contractes a temps parcial), amb salaris de 600 euros (amb el conveni de Sogecable guanyariem el doble) i amb condicions laborals força més baixes que qualsevol treballador del grup. A més d'aplicar un conveni que tot sol ja és prou precari, es permeten el luxe de saltar-se'l empitjorant encara més les condicions laborals dels treballadors de CATSA.

Jesús de Polanco (un empresari molt lligat i afavorit pel PSOE), lluny d'acceptar que durant anys ha estat estafant els treballadors i solucionar la situació, tal com li mana el TSJM, intenta utilitzar la via judicial perquè l'afavoreixi en el frau. Ha presentat un conflicte col·lectiu contra el Comitè i les Seccions Sindicals perquè sigui l'Audiència Nacional qui decideixi quin és el conveni que s'ha d'aplicar.

Amb aquesta maniobra intenta allargar el conflicte en el temps i evitar el dret individual dels treballadors de denunciar la contractació en frau de llei.

La política de la patronal, amb suport del govern i la UE, d'augmentar la precarització, les deslocalitzacions, els tancaments d'empreses..., ha de ser contestada pels treballadors i els sindicats: en comptes de participar en el diàleg social, pactar la moderació salarial o acceptar EROS, haurien de convocar mobilitzacions.

A CATSA hem començat a fer-ho, som 300 treballadors els que hem presentat denúncia i fem una crida a la resta de treballadors, tant de Madrid com de Màlaga, que encara no ho han denunciat, a defensar els seus drets i denunciar el frau de llei. Però no podem quedar-nos només en la via judicial, hem d'organitzar l'acció sindical i la mobilització contra Sogecable.

Raquel- CCOO Catsa

Repressió contra el SOC

El passat 21 de febrer, el secretari general del SOC, Diego Cañamero, els membres del Comitè Executiu, José Rodríguez i Manuel Zafra, així com el sindicalista Juan Hidalgo van ser jutjats per presumptes delictes de coaccions, danys, lesions, ocupació il·legal de finques i "contra els drets dels treballadors". En total les penes sol·licitades per la Fiscalia, l'acusació particular del Comte Aguilar i la popular exercida per la patronal ASAJA sumen més de 10 anys de presó i multes milionàries.

Durant el judici, la Fiscalia les reduïa però mantenia la culpabilitat tot demanant 1 any i 3 mesos i 16.650 euros de multa. Mentre, la concentració realitzada a l'exterior del jutjat 10 de Sevilla exigia la total llibertat i els jutjats negaven els càrrecs.

En aquestes condicions, el judici ha quedat vist per sentència. L'únic delictes comès va ser exigir mitjançant una vaga (realitzada el 2001) el compliment del Conveni Col·lectiu del Camp al Comte Aguilar en la Finca "Algarabejo", on no s'abonaven els salaris conforme al que marcava el Conveni.

Tres dies més tard, el 24 de febrer, altres dos sindicalistes del SOC, que es trobaven en llibertat sota fiança de 18.140 €, també van ser jutjats per presumptes delictes de desordres públics i danys. Les penes sol·licitades per la fiscalia i pel PP, que exerceix l'acusació particular, van superar els tres anys de presó i indemnitzacions milionàries. El motiu real va ser una protesta legalitzada davant la seu andalusa del PP a Sevilla contra el decretazo.

Per aquests motius el SOC ha portat a terme una campanya de sol·licitud de solidaritat que en el seu paràgraf final afirmava: "No podem permetre que l'aristocràcia més rànica i de cacics imposi el terror i la injustícia als qui lluiten per dignificar la vida en el medi rural. El SOC, un sindicat amb més de 100 militants multats i processats amb sancions que arriben als 90.000 €, necessita una vegada més el suport i la solidaritat del sindicalisme de classe, els moviments socials i les organitzacions ciutadanes i col·lectius polítics d'esquerra".

Redactat amb els materials del SOC actualitzats amb la informació sobre què ha passat als judicis

Assassinat a El Ejido

Aquest febrer va ser assassinat a El Ejido el jornaler afiliat al SOC, i d'origen marroquí, Azzouz Hosni. La seva mort a 5 anys de l'esclat racista del 2000, és un salt en les contínues agressions xenòfobes que es donen al poble a l'empara de les autoritats municipals al davant de les quals segueix estant Juan Enciso del PP.

Tampoc la complicitat policial no ha canviat en aquests cinc anys: tant el SOC com les altres organitzacions que conformen la plataforma "Iguales en derechos" han vingut denunciant l'assetjament reiterat, els escorcolls continus i els maltractaments de la policia al col·lectiu immigrant, i ara, al costat dels familiars, denuncien l'intent de desviar la investigació de l'assassinat a un cas de tràfic de drogues.

Gabriel Ataya, responsable del SOC a Almeria, i al qual vam conèixer poc després dels fets de El Ejido és tallant en les seves declaracions al reivindicar la figura del jornaler assassinat que com tants treballadors dels hivernacles malvivien en un cortijo -cabana-. I si d'un costat, l'afiliació de Hosni al SOC, ho converteix en una sagnant agressió del caciquisme rural als treballadors més explotats del camp, d'un altre el seu origen magrebí el converteix en símbol de la xenofòbia que impulsen les autoritats polítiques

i policials contra els treballadors immigrants. Així, mentre la línia d'investigació de la policia pressiona sobre els testimonis que denuncien a 4 joves de 16-18 anys com a autors de l'assassinat, la Subdelegació del Govern d'Almeria -ara en mans del PSOE- va denegar el permís d'una concentració en El Ejido en exigència d'investigació i càstig sol·licitada per "Iguales en derechos" per al passat 6 de març. El 17, es realitzarà la nova convocatòria davant la Subdelegació que amb la seva posició ve donant cobertura política a l'alcalde del PP. Però el problema és de tots i totes: suma't a l'enviament de comunicats que sol·liciten des d'Almeria:

"1. Justícia per a Azzouz, esclarint l'origen, identificació dels seus responsables directes, motivacions i circumstàncies.

2. Justícia per a les víctimes d'agressions xenòfobes i protecció de les víctimes i testimonis.

3. Fi de les accions d'assetjament, escorcolls i maltractament humiliant als immigrants de El Ejido per part de la Policia Local i Nacional.

4.- Per una política de convivència pacífica a Almeria."

Subdelegació del Govern a Almeria:
Fax- 950235799
prensa@almeria.map.es

Garzón: "Tot és ETA"

El judici que aquests dies s'està celebrant contra 33 dirigents o militants de les organitzacions juvenils Jarrai, Haika i Segi, als quals s'acusa de ser membres d'ETA, suposa la primera prova de foc per a la tesi del jutge Baltasar Garzón en el macrosumari 18/98. Però quina és la tesi del magistrat? Segons la seva teoria, tots els grups que conformen la denominada esquerra abertzale, el moviment independentista basc (en el seu més ampli sentit), són "apèndixs" de l'estructura d'ETA i responen a les seves directrius.

Per a sostenir aquesta línia argumental el magistrat va iniciar el sumari 18/98, on les úniques accions que s'imputen als processats són polítiques o socials. Si abans per ser considerat membre o col·laborador d'ETA era necessari tenir relació directa amb l'organització armada, ara amb la "teoria garzoniana" n'hi ha prou si les accions polítiques o socials es consideren "ajuda" a les finalitats d'ETA (sobirania per al País Basc) perquè aquestes siguin definides com delictes terroristes. Per tant, ETA ja no és una organització armada, sinó també el conjunt de les entitats o organitzacions abertzales, el que denomina el seu "cos polític i social", en els quals també estan inclosos els mitjans de comunicació alternatius, el seu "front mediàtic".

Així, el sumari abasta les

actuacions contra tres mitjans de comunicació (Egin, Ardi Beltza i Euskaldunon Egunkaria) i empreses -entre elles Orai SA, editora dels mitjans clausurats-. També inclou la il·legalització d'organitzacions polítiques i les seves respectives activitats -entre les quals destaca Xaki, organització que s'ocupava de les relacions internacionals, Jarrai-Haika-Segi, organitzacions juvenils, Ekin, organització que treballa sobre diverses problemàtiques populars, Gestores pro Amnistia, que milita a favor de l'amnistia i dels drets humans i Udalbitza, institució nacional creada pels electes municipals del País Basc. El magistrat també va actuar, en el marc d'aquest sumari, contra AEK i Galgakara -xarxa d'escoles de euskera per a adults-, així com contra la Fundació Josemi Zumalabe: un dels casos que millor il·lustren l'arbitrarietat judicial amb què ha actuat el magistrat sota una interpretació extensiva del tipus penal de terrorisme. Els membres d'aquesta Fundació, propera a l'òrbita anarquista i més aviat llunyans al món abertzale, van ser detinguts acusats d'ésser d'ETA per organitzar unes jornades de desobediència civil. El magistrat va considerar això un suport a ETA, ja que aquesta estratègia també va ser defensada per l'organització armada.

Es tracta de la lògica d'excepció d'una justícia "en temps de guerra". Mentre en "temps de pau", un dels pilars fonamentals de l'Estat de dret, sobretot en l'àmbit penal, és el "principi de responsabilitat personal" (i d'exclusió de responsabilitat per fets aliens), en "temps de guerra" apareixen responsabilitats penals difuses, de caràcter més ideològics

i col·lectiu, com les que descriu Garzón. Són els objectius, i no els mitjans, el que es penalitzen -en aquest cas converteixen automàticament l'independentisme basc en terrorista- es consolida un Dret Penal d'autor, on les característiques de l'infractor, sobre tot la seva personalitat o ideologia, es prioritzen cada vegada més, per sobre de la mateixa gravetat dels fets o les seves conseqüències. És a dir, un Dret Penal de l'enemic propi de l'Estat d'excepció, com el que s'aplica, de forma més dramàtica, en altres escenaris marcial de "no dret" o de "dret de guerra" -com a la "zona vermella" de Gènova (2001), a Palestina o Guantánamo- que sorgeixen en el nou context de guerra global permanent dirigida pels EUA.

Però quin és el mètode d'investigació que segueix Garzón?

En el sumari no es tractava tant d'investigar fets desconeguts com de confirmar i ratificar els apriorismes dels quals partia la investigació. Per això, en el marc de la jurisdicció especial de l'Audiència Nacional, resultava fonamental una nova formulació de la prova que facilités encara més l'acusació i agreugés les dificultats de la defensa. Es tracta de l'anomenada prova pericial d'intel·ligència de la Unitat Central d'Intel·ligència (UCI). És a dir, la reinterpretació policial de l'activitat pública d'aquestes entitats o organitzacions de l'àmbit abertzales (manifestos, rodes de premsa, manifestacions...), on només es veu el que es vol veure i només es busca el que es vol trobar. En definitiva Garzón, inverteix el procés lògic de l'obtenció de la prova: primer es marca un objectiu o conclusió, i després, per mitjà d'informes policials, es construeix la prova que es necessita per sostenir aquesta argumentació. Per això, amb aquest mètode la investigació no resulta gens complicada, y

després, s'aplica retroactivament a les activitats públiques, transparents i legals -fins a ara- d'aquestes organitzacions. De fet, com han denunciat molts juristes, el magistrat juga un paper de sociòleg i historiador, construint amb la policia, "hipòtesis sociològiques" i "teories del complot" - del tipus "tot és ETA"- que es converteixen en les úniques proves incriminatòries. El referent d'aquesta funció "políticohistoriogràfica" utilitzat en el Sumari 18/98 està en els macrojudicis contra les revoltes autònomes dels anys 70, on es van produir condemnes per "concursos o complicitats morals", "intel·lectuals" o psicològiques" (és a dir, més per la personalitat dels acusats que pels fets comesos). En ambdós casos, s'utilitza la mateixa verborrea judicial, amb infinitat de conjetures, suposicions, d'analogies arbitràries, d'informacions manipulades orientades a confirmar la conspiració i a reconstruir la història.

No obstant, el poder del magistrat no solament adquireix aquestes dimensions polítiques - que li permet intervenir en la vida política del País Basc com un dels seus principals actors-, sinó també morals i gairebé sagrades, pròpies de la lògica inquisitiva dels processos contra la bruixeria, on es confiava un poder discrecional enorme a la funció judicial. Les bruixes es consideraven un fenomen tan inquietant i perillós que el jutge no havia de seguir les

regles ordinàries, sinó adoptar procediments d'urgència de caràcter diví, i davant la dificultat de trobar proves tangibles, obtenir la veritat per tots els mitjans possibles, entre els quals la tortura tenia un paper central. Així el magistrat s'ha convertit en una nova modalitat inquisitiva: el populisme justicialista, és a dir, la hipertròfia de l'acció judicial sobre carregada de valors morals i polítics, on el terreny judicial es converteix en el de la prolongació de la lluita política per altres mitjans; és a dir, la judicialització de l'espai polític.

Per aquest motiu, el magistrat utilitza un mètode d'anàlisi més propi del àmbit polític, anomenat per Ramoneda com "mètode homònim", consistent a donar el mateix nom a coses distintes; a subratllar la coincidència més aparatosa entre dos fenòmens (si no existeix, s'inventa) i a minimitzar les diferències rellevants. És un mètode de simplificació que té com objectiu presentar com a iguals coses diferents. Cosa que permet repetir els mateixos arguments davant multitud de situacions. En el present cas, "el tot és ETA" garzonià, assumit acríticament pel PP i el PSOE permet, no només prohibir sinó també penalitzar el dret d'opinió, reunió, manifestació, i en general tots els drets polítics, d'un sector important de la societat basca, amb independència de la seva vinculació amb ETA. En l'actualitat, posar un cartell a favor dels drets dels presos bascos

o realitzar una manifestació contra l'especulació al País Basc es poden convertir en activitats no només il·legals, sinó terroristes. És a dir, el pretext de la lluita antiterrorista permet instaurar al País Basc una situació d'excepcionalitat suspensiva dels drets polítics, sense necessitat de declarar l'estat d'excepció, on els actes de protesta es poden convertir en actes de terrorisme.

I és que com va dir Hobsbawm, "terrorisme" és un terme propagandístic per a qualificar els actes de persones que no ens agraden i que empen la violència. Quan ens agraden preferim anomenar-los "lluitadors per a la llibertat" o alguna cosa semblant. Només cal pensar que per a Bush pare Osama Bin Laden va ser un heroic "lluitador de la llibertat" perquè va combatre contra la URSS a Afganistan, mentre que per a Bush fill es tracta de el "terrorista" per excel·lència perquè ara fa el mateix contra...els EEUU.

Jaume Asens. Col·lectiu Layret

Concert de solidaritat amb els pres@s de Caleta Olivia

Los cachos de Chesudaca i Majo Perfil van participar el 26 de febrer en un concert per recollir fons pels familiars dels "piqueteros" pres@s a Caleta Olivia (Argentina) per reclamar llocs de treball. Els diners recollits s'afegeixen a la campanya en que han participat diverses organitzacions sindicals. El concert va ser tot un èxit de públic i ens fa fer sentir de més aprop la solidaritat internacionalista. Vam poder sentir la veu dels pres@s per mitjà de les seves cartes de denúncia a la sangonera Repsol-YPF i al govern argentí.

Les claus sobre el

1.

L'estratègia per imposar el Sí va ser tancar la Constitució europea (CE) amb pany i clau durant la seva tramitació i durant la campanya, per evitar que se'n pogués fer un debat ampli. El poc debat afavoria la seva supremacia absoluta, amb tots els recursos de propaganda per eclipsar el No, que era el seu principal enemic. Des d'aquesta superioritat en els mitjans de masses, el populisme i la demagògia van substituir qualsevol explicació seriosa de la CE. La lògica d'aquesta dinàmica era l'altíssima abstenció, i que una majoria aclaparadora digués que no sabia què deia el text que s'havia de votar. Però la preocupació del Govern del PSOE no és si es coneix més o menys la CE, ni tan sols l'alt índex d'abstenció, sinó que el seu text s'aprovi. L'abstenció va arribar a un rècord històric i no obstant això, el Govern no podia amagar la cara de satisfacció, perquè l'abstenció, encara que treu legitimitat al resultat, no pertorba l'exercici del poder.

2.

El Govern va utilitzar tots els recursos antidemocràtics per imposar el Sí. Va aprovar quantitats multimilionàries per a la seva campanya electoral: 8 milions d'euros pel Govern i 9 milions pels partits parlamentaris - dels quals només 735.758 van anar a parar als partits del No, és a dir, una proporció de 18 a 1 a favor del Sí. El Govern va ser tan descarat en la campanya pel Sí que fins i tot va arribar a cridar-lo a l'ordre la Junta Electoral, però tampoc per això va canviar d'actitud. La majoria absoluta de mitjans de comunicació va en el Sí. Fins i tot en ple "dia de reflexió" i en el de la votació, durant els quals se suposa que està prohibit fer campanya, El País treia un editorial "pel Sí"; però no va ser l'únic, van seguir-lo, com a mínim, Tele 5, El Mundo, Cinco Días i Expansión, tal com s'exposa en la denúncia presentada a la JEC per "Una altra democràcia és possible".

Protesta a Barcelona per la presència de Zapatero, Schroeder i Chirac

3.

Certament, entre el 90% del bloc parlamentari del Sí i el 76'7% de vots Sí, hi ha una certa distància. Va haver-hi sectors dels partits del Sí que van votar que No o que es van abstenir: l'ala dreta del PP -amb La Razón-, que prioritzava el càstig al govern, encara que no s'ha d'exagerar sobre aquest fenomen apreciable en barris de classe alta de Madrid, perquè en feus de l'extrema dreta del PP com El Ejido el Sí va arribar al 87'23%, mentre que el No obtenia tot just el 7'63% dels vots. També va haver-hi un sector nacionalista de CIU a Catalunya o del PNB al País Basc, tal com s'havia manifestat en el debat intern. El gruix del vot Sí l'assegurava el PSOE, que és qui més ha activat la seva militància en mitjans (els pocs que s'han fet) i qui conserva els vots als principals feus obrers, els resultats dels quals han estat per sobre de la mitjana, cosa que confirma que el PSOE, que arrossega i codirigeix tant CCOO com UGT, és qui té una influència més efectiva -i per descomptat nefasta i reformista- en la consciència de la classe obrera. Ja va passar al referèndum de l'OTAN: mentre que una part dels sectors intel·lectuals i de petita burgesia gira cap al No, un sector

ampli de la classe obrera encara confia en la socialdemocràcia. Això és cert fins i tot en pobles com Sestao al País Basc o S. Fernando i Puerto Real a Andalusia, afectats per IZAR i que acaben de ser colpejats per la política del Govern.

4.

Els partits parlamentaris del No van apuntar-se a la desmobilització. Van marginar-se de qualsevol campanya unitària de base; van limitar-se a utilitzar tots els recursos del No per fer propaganda electoral de les seves sigles. L'excepció a aquesta desmobilització va ser el País Basc. L'actitud d'IU es posa en evidència, per exemple, en la manifestació de Madrid del dia 17. Però en una situació similar hi ha IC, que s'ha limitat a justificar-se amb uns quants espots publicitaris. Amb alguns matisos això també serveix per ERC. Un exemple de com tots aquests partidaris del No estaven més pendents dels seus acords de Govern (central i català) que d'impulsar el No es va produir a Terrassa, on tant IC com ERC van ajudar a bloquejar una proposta de la CUP, per impedir que el ple hagués de pronunciar-se sobre la Constitució Europea. Les dificultats de la campanya pel

referèndum del 20F

5. No. En els escrits dèiem "només impulsant la mobilització és possible revertir la maquinària del Sí". L'experiència tan propera de la lluita contra el PP va demostrar-nos tot el contrari: com la mobilització va ser l'arma essencial no només per anar afeblint el govern sinó també per donar-li el cop final el 12 i 13 de març, encara que l'expressió visible fos la victòria electoral del PSOE. En el marc de la desmobilització, les plataformes es van configurar amb l'esquerra extraparlamentària, sovint com un estricte acord entre organitzacions sense arribar a connectar amb sectors de base. Fins i tot en sectors que aparentment haguessin estat pel No, les posicions de Negri desautoritzant la batalla pel No van causar desconcert. Certament, teníem davant un enorme bloc pel Sí, i qui tenia recursos per fer-ho tampoc no va posar-los a disposició de la lluita, però hi ha errors que s'han d'imputar a la campanya mateixa:

a. La campanya estatal va néixer un any i mig abans, però es va encomanar-se de la passivitat, i esperant que l'ambient s'escalfés per llançar "mobilitzacions reeixides" van anar passant els mesos. Tampoc les forces polítiques que la integraven van aprofitar opcions com les eleccions al Parlament europeu. Nosaltres vam intentar llançar un bloc pel No, però les reticències d'uns i altres, i les prioritats d'encara uns altres, van fer que hi arribéssim només, i a última hora, amb el PCPE i el MIA amb escassos resultats.

b. No es va connectar amb la realitat quotidiana. Va passar Izar, per exemple, i era una evidència la relació estreta entre el suport als treballadors de les drassanes i el qüestionament de la política de la UE, més tard la RENFE, la precarietat en l'administració... però les plataformes i activitats pel No, no connectaven i no van baixar a formar part d'aquestes lluites.

29 de maig a França

La Constitució Europea passarà una de les proves més importants amb el referèndum francès del 29 de maig. El pes de França en la construcció europea és central, i va ser el referent en l'anterior referèndum pel tractat de Maastricht, durant el govern de Mitterrand, aprovat per un escàs 51%. França preocupa seriosament a l'Europa del capital. No va ser per casualitat que Zapatero va córrer cap al Parlament Francès per reforçar les posicions de la dreta institucional.

La situació francesa és qualitativament diferent a la del referèndum a l'Estat espanyol. Per una banda perquè es produirà enmig de fortes

mobilitzacions, entre les quals destaca la recent vaga general.

De l'altra perquè la correlació de forces no és la mateixa, essencialment pel no de la principal central sindical, la CGT, seguida de moltes federacions de FO, que deixen sola - seguint les directrius de la CES- pel sí, la CFDT. També pel no es posicionen els partits d'esquerra des del PC, als 4 partits trotsquistes LO, LCR, PT i la

Mobilització a París per defensar les 35 hores

nostra secció germana, el GSI. A l'altra banda, pel sí, hi ha els partits de la patronal -excepte l'extrema dreta- i el PS, que a més té una forta oposició interna pel no: del 40%.

A la declaració del GSI, la secció francesa de la LIT-CI, que s'està distribuint a les mobilitzacions de la vaga general es fa una crida "Per un NO de la classe obrera i la joventut a la "constitució europea". Denuncien la CE "escrita per Giscard, defensada per Chirac, la UMP, el PS i els Verds" perquè defensa "la liberalització del mercat", perquè és "la fi de tots els serveis públics" i dels drets socials, en estar "totalment sotmesa als interessos del capital". "Una constitució europea antidemocràtica i anti-laica", contra la qual cal "coordinar la resistència a escala europea ". I acaben:

**"Per una Europa dels treballadors.
Tots junts per la victòria del NO a la constitució europea!"**

Quan fa un any de l'11-M

Aquest article sortirà a la llum en plena apoteosi de la campanya d'intoxicació antiterrorista de tots els mitjans polítics i "apolítics" arran de l'aniversari de l'11-M. En aquest ambient es pretén justificar la retallada de llibertats i la militarització de la societat.

Per a la història espanyola l'11-M del 2004 no quedarà només com el dia dels atemptats terroristes, sinó com el desencadenant d'una sèrie de moviments en la classe política espanyola i en les masses succeïts en només quatre dies de vertigen. El mateix dijous va funcionar la cadena de comandament espanyola: "Després de la notificació d'Aznar (prèvia conversa amb el Rei) als principals líders polítics de les protestes convocades per avui, el vicepresident segon, Javier Arenas,

es va posar en contacte amb les Delegacions del Govern, els sindicats i organitzacions cíviques perquè se sumessin a les mateixes" (EL PAIS 12/03/04). L'obediència va ser total excepte alguna resistència d'ERC per la inclusió de "la Constitució" en el lema proposat, que promptament va ser acceptada per Carod al dir que una "paraula" no anava a ser motiu de divisió. A partir d'aquest dia, en el qual els partits constitucionals van decidir suspendre la somorta campanya electoral, es va obrir una veritable campanya electoral unitària per la unitat dels antiterroristes i demòcrates.

El 12-M es van realitzar aturs en multitud de centres de treball i manifestacions de masses a la tarda en gairebé totes les ciutats on va començar la fractura de la unitat antiterrorista acordada el dia anterior. Els líders del PP van ser esbroncats mentre els partits de l'oposició seguien exigint "respectuós silenci" i "ni la més mínima divisió entre els partits demòcrates". Aquest mateix dia a la tarda, van començar les manifestacions espontànies davant les seus del PP i a l'endemà es generalitzaven coincidint amb "el dia de reflexió" i connectant amb les eleccions de l'endemà, on l'alta participació va desbancar Aznar del govern.

Els atemptats commocionaren tota la península i auguraven una involució repressiva amb mesures d'excepció com les adoptades als

fent responsable al PP dels atemptats soferts. Si les mobilitzacions contra la guerra es recolzaven en les anteriors contra el govern (Prestige, PHN, LOU, 20-J...), l'evolució de les del 12 i 13-M eren producte de la mobilització anti-guerra d'un any abans.

En aquestes circumstàncies als partits d'esquerres els va ser impossible fer l'acostumat tall entre les mobilitzacions i les eleccions, com havien aconseguit en les municipals del 25/5/2003 després de les mobilitzacions contra la guerra. La "jornada de reflexió" del dissabte 13-M va ser desbordada per les concentracions davant les seus del PP. Les masses duïen més dos anys pugnant per fer caure Aznar del govern, a pesar de la negativa del PSOE i IU i de la "unitat de tots els demòcrates darrere el Rei", i no volien esperar un dia més.

Com a conseqüència de les votacions del 14-M Aznar va pagar la seva política anti-popular, però en realitat va pagar tard i amb deutes pendents (veure article Comissió 11-M). El govern ZP es va veure obligat a retirar les tropes de l'Iraq, perquè aquest havia estat el motiu principal de la caiguda del seu antecessor, però a poc que va poder va continuar la política del PP de submissió a l'imperialisme ianqui, ara amb un "tarannà" més europeista, enviant tropes a Haití i l'Afganistan.

Les reconversions industrials, la privatització dels serveis públics, la repressió a les nacionalitats, continuen ara defensades per partits que se'n diuen dels treballadors. L'aparell repressiu heretat del franquisme necessari per mantenir aquests atacs és preservat i reforçat: Llei Antiterrorista, Llei de Partits, Audiència Nacional, Guàrdia Civil... justificats ara pel lema "tots els demòcrates units en la lluita contra el terrorisme". Com en l'11-M, ara tornen a fer el mateix: es diu pretendre evitar la politització, es fa política imperialista i s'intenta fer callar el carrer.

Minuts de silenci

Avui fa un any que es van produir el atemptats de Madrid amb quasi dos centenars de morts, una bona part dels quals eren treballadors/es de barriades properes a Madrid, molts d'ells immigrants i sense papers. La venjança per la sang que s'estava vessant a Bagdad i a les altres ciutats de l'Iraq arribava a Madrid. Per a nosaltres no hi ha diferències entre els treballadors d'aquí o d'allà, no són uns "víctimes

del terrorisme" i altres "danys col·laterals", i ens els dos casos vam manifestar el dol per la mort de tants treballadors i treballadores a Madrid i a Bagdad, i pel suport a les famílies obreres i populars afectades.

Els atemptats indiscriminats i contra població civil no ajuden gens a la lluita dels treballadors i els pobles. La llibertat mai no arribarà de la mà d'accions individuals. Al contrari, el poder utilitza a fons aquestes accions per capgirar-les al servei de la seva política i dels atacs contra els pobles, tot buscant la reacció desesperada del dolor de milions de persones que sap canalitzar per als seus interessos. Així ho va fer Bush després de l'11-S per justificar la sagnant invasió d'Afganistan i de l'Iraq i prendre el seu petroli. Així ho ha fet Aznar amb les accions d'ETA i li ha servit per consolidar-se en el poder i en la repressió contra el poble basc.

Per això ens cal delimitar molt bé el dolor pels morts i la utilització que en fa el poder. Al dia següent de atemptat de l'11, el poder –amb Aznar i el rei– pretenia capitalitzar el dolor posant-se al capdavant d'una manifestació amb una pancarta "en defensa de la Constitució". Totes les forces polítiques parlamentàries i sindicals feien pinya

darrera Aznar i la Monarquia. Però aquest "front constitucional" no va poder esborrar totes les tensions que havia acumulat el govern de la majoria absoluta del PP ni el clam contra la guerra. La barroera utilització dels atemptats va ser la gota que va fer vessar el got. Madrid va ser la referència, encapçalant les mobilitzacions davant les seus del PP i el que havia de ser la jornada de reflexió de la por i el silenci va acabar capgirant la situació. De

la mateixa manera que aleshores no vam permetre que Aznar utilitzés el dolor per les víctimes, avui no hem de deixar que Zapatero faci servir el seu record per avalar ni el pacte antiterrorista PSOE-PP ni la creuada contra el "terrorisme islàmic", que ja s'ha traduït en

detencions de més d'un centenar d'immigrants amb proves més que dubtoses. No, nosaltres no ens afegim a la seva creuada contra el perill islàmic, com tampoc no hem recolzat l'altra creuada contra el poble basc que justificà la Llei de partits, prohibicions, detencions i més repressió.

Els veritables terroristes del planeta, amb accions indiscriminades contra civils, amb milers i milers de morts a les seves esquenes, per la fam i les bombes, són els imperialismes, en primer lloc el dels EUA. No ens enganyaran les escenificacions de diferències de Zapatero amb Bush i la retirada de tropes de l'Iraq, perquè en va portar de noves a l'Afganistan i Haití, per donar suport a dos govern titelles imposats per la intervenció militar directa dels americans. Fins i tot estudien el retorn de militars espanyols a l'Iraq per consolidar el nou Govern. No, amb ells no anem enlloc, ni fem plegats el dol pels morts, pels nostres morts, pels treballadors. Les seves, són llàgrimes de cocodrill, com a la seva manera va denunciar al congrés la representant dels afectats per l'11 M. El Boletín Oficial del Estado pel real decret n. 231/2005, signat per Zapatero amb el vist-i-plau del Rei, ha declarat jornada de dol avui 11-M. Com diu en el seu

Comissió d'Investigació

El 45,6% de la població opina que la comissió per l'11-M no ha servit de res (enquesta publicada el 19/12/2005 en El País). Per la Comissió han desfilat de maneres "xulesques" Acebes i Aznar o el Fiscal General Fungairiño mentint sarcàsticament, la qual cosa només ha fet que augmentar la ràbia dels supervivents, però a pesar dels mesos invertits, aquesta comissió –com tot el que surt d'aquest Parlament– no ha servit per res, ni tan sols per portar ningú als tribunals. La comissió parlamentària creada arran de l'11-M s'ha centrat a buscar mancances en la repressió contra el terrorisme islàmic (últimament IC i ERC a Catalunya exigien major control de les mesquites) sense entrar en les causes que el van provocar o els seus responsables polítics. També ha deixat de costat el rebrot feixista iniciat el mateix 11-M que va provocar atacs xenòfobs, pallisses a presos polítics per funcionaris de presons i l'assassinat d'un forner a Iruña en mans d'un policia fora de servei.

És comprensible l'interès del PP en aquesta orientació de la comissió, ja que així queda exonerat de tota culpa, excepte de retards en la informació oficial, però els partits d'esquerra li han seguit el joc en un intent de tapar aquells dos dies vergonyosos en els quals fins i tot IU propugnava el suport "sense impediments" a Aznar. La comissió parlamentària ha donat l'esquena al clam popular que feia al PP responsable dels atemptats per involucrar-se en la guerra "preventiva" contra la voluntat majoritària de la població.

Tampoc no s'han exigit responsabilitats pels més de 370 milions d'euros (61 mil milions de pessetes, segons El Periódico de 26/05/04) que van costar als

(segueix a la pàgina següent)

11/03/05

pressupostos estatals l'aventura guerrera i de vassallatge d'Aznar. El PSOE ha preferit protegir al PP buscant "el consens" i la col·laboració mantenint la seva dependència cap a aquest encara que ara el PSOE estigui governant. No ha gosat tallar la corda al coll que es va posar voluntàriament amb el Pacte Antiterrorista amb el PP. Zapatero pretén restar vots al PP fent la política del PP: l'antiterrorisme i la unitat de la Pàtria. Però s'equivoca, la dreta i per tant el poder, quan ja no el necessitin per frenar la mobilització, que havia fet ingovernable el país els últims temps del PP, optarà pels seus representants genuïns.

Llamazares advertia als grups parlamentaris que no devien "llençar-se els trastos al cap" ni exigir responsabilitats polítiques, ja que ja havien estat depurades pels ciutadans en les últimes eleccions generals. La portaveu de l'associació de víctimes dels atemptats de l'11-M ha demanat la despolitització dels treballs de la Comissió. Una cosa és rebutjar les baixes polítiques i una altra és fer política amb totes les conseqüències, perquè no es poden tractar aquests morts i ferits com si fossin una "desgràcia natural". Només l'enjudiciament d'Aznar, l'embargament de comptes del PP i la depuració dels cossos estatals podria fer Justícia... però això seria trencar l'esperit de la transició (= traïció). Una vegada més el poble queda silenciada, faltant trencar aquest entramat de complicitats constitucional-monàrquiques perquè pugui fer sentir la seva veu.

J. Quinto

Esfondrament al Carmel

La tragèdia anunciada

El barri del Carmel s'estén pels vessants del turó del Carmel, punt culminant de l'alineació formada pels turons de la Creueta del Coll, del Carmel, de la Peira i de la Rovira. El 1875 van començar a construir-se les primeres torres; els terrenys pertanyien gairebé en la seva totalitat a Alexandre Bacardí, que va promocionar des de la premsa el Carmel com un lloc de reunió i esplai. Un encarregat de fàbrica de Sant Martí, anomenat Tolrà, va fer propaganda entre les societats obres d'acord amb Bacardí i va oferir terrenys a preus molt baixos. Fins

als anys cinquanta el Carmel va ser el clàssic barri de les casetes i els hortets, però l'arribada en massa de la immigració va canviar completament la seva fisonomia: les primeres edificacions - torres de planta baixa o de planta baixa i un pis construïdes a partir de l'allau migratòria de 1929 i les barraques dels immigrants a partir de 1948 o les cases de construcció pròpia dels anys 1953-55 han deixat pas a partir dels anys seixanta als grans blocs desproporcionats de les immobiliàries, que han donat una "nova imatge" del barri. Això va ser una acció inconscient ja que el sòl del turó era molt sorrenc i inestable; però la cosa va sortir bé i fins a ara no hi ha hagut grans problemes.

Però la construcció de la nova línia del metro per aquesta zona de la ciutat ha causat el que podria haver passat abans: l'enfonsament de dos blocs de pisos i la possible necessitat de enderrocar tres blocs més. Un munt de veïns han hagut de ser desallotjats i no poden tornar a les seves cases, a part dels que ja s'han quedat sense ella. Sembla que els estudis geològics que desaconsellaven que la línia de me-

tro passés per la zona no van ser suficientment convincents perquè l'administració no actués com sempre actua: prioritzant els seus interessos econòmics i l'estalvi de diners públic, que després no se sap on va a parar. I ara tenim a tot un barri obrer afectat per una negligència que, encara que pugui arri-

bar a tenir conseqüències polítiques, els més perjudicats són els que menys culpa tenen: els veïns.

L'esfondrament del Carmel, com les esquerdes que s'han produït al Turó, a Taxonera o al Poble Nou, entre d'altres barris de Barcelona, han fet sorgir la consciència que vivim a una ciutat on l'estalvi s'ha posat per davant de la seguretat. Alhora han aflorat la manca de participació ciutadana real en les decisions relatives als grans projectes urbanístics, la manca de transparència en l'adjudicació de les obres, els riscos de tota mena que suposen les subcontractes sense límit

Davant d'això, la gent no s'està de braços creuats i surt al carrer a exigir responsabilitats i solucions (l'última manifestació van ser 3000 persones). Però el govern (suposadament d'esquerres i amb molts votants entre la classe treballadora), en lloc d'encarar el problema i buscar solucions amb els veïns, el que fa es defugir de tota responsabilitat i desviar la atenció amb picabaralles polítiques sobre qui és més mafiós. Cal doncs, desemascarar el tripartit i lluitar amb els veïns del Carmel per exigir responsabilitats i solucions.

Joan. Geografia UAB

Lluita, dona!

Un bon símbol d'aquest 8 de març és la lluita que les treballadores de Miniwatt protagonitzen avui, al costat dels seus companys, contra el tancament que vol imposar Philips. Elles són l'exemple viu de com les deslocalitzacions colpegen les treballadores, especialment aquelles que durant la dècada dels setanta es van incorporar a les fàbriques i ara s'enfronten, amb més de 40 anys, a un acomiadament sense arribar a la jubilació. Dones que les multinacionals han explotat en les cadenes de muntatge i avui llencen a l'atur: son també les treballadores de Samsung, de Lear o les milers que treballaven al tèxtil. Les multinacionals deslocalitzen les seves fàbriques, buscant mà d'obra barata i sense drets, i en molts casos la troben també en les treballadores dels països del 'Est Europeu o al Sud: a les Maquilas de Mèxic, a les fàbriques tèxtils de Casablanca, o a Xina, les multinacionals utilitzen dones (i infants) com exèrcit de reserva per dificultar una resposta de la feble organització obrera. El capitalisme ha arribat a un punt on només pot presentar la seva cara més salvatge.

La precarietat té nom de dona

En el marc de la primera crisi econòmica de la globalització, la patronal pretén recuperar els seus marges de benefici rebentant els drets dels treballadors/es guanyats a cop de lluita. L'atur i la precarietat s'estenen, i de manera més sagnant entre les dones treballadores, que sempre han tingut una posició inferior al mercat laboral. Amb els tancaments i les deslocalitzacions dels últims anys, l'atur femení a Catalunya supera el doble del masculí. A les que troben feina se les empeny als sectors més desregulats (telemàrqueting, neteja, menjadors, serveis d'atenció a les persones...): una de cada tres treballadores té contracte temporal i el 12 per cent treballa a temps parcial, amb l'excusa de la conciliació laboral i familiar. Amb

aquestes xifres a la mà, no és difícil d'entendre que hagin saltat les alarmes sobre la feminització de la pobresa... Aquesta situació material dibuixa l'escenari més favorable per a la violència masculista: les dones aïllades, tancades a les seves cases i sense autonomia econòmica són les més vulnerables. De poc serveixen lleis integrals si no s'acaba amb aquest problema de fons.

Que no ens els prenguin

La precarització del treball s'agreuja amb els polítiques de privatització i dèficit zero que suposen el desmantellament dels serveis públics, i que la Constitució Europea sanciona amb rang suprem. Així van caient escoles bressol, la sanitat, els transports públics (com RENFE), no hi ha prou places en residències públiques per atendre els avis i els malalts. El treball de cura de les persones i el treball reproductiu segueixen caient sobre les dones, el que per moltes acaba convertint-se en una triple jornada. I en molts casos això s'acaba transferint a les treballadores sense papers. Les milers de treballadores del servei domèstic son invisibles, però alhora imprescindibles perquè la roda del capitalisme pugui seguir girant en aquestes condicions. Les treballadores domèstiques immigrades pateixen doblement les conseqüències de la globalització: als seus països amb la misèria que les empeny a marxar, aquí amb la negació de qualsevol dret i el retrocés a les condicions de treball del segle XIX. És evident que el procés de regularització de treballadors/es immigrants no resoldrà aquesta situació: en un sector tradicionalment desregulat, molt poques aconseguiran el contracte que s'exigeix per accedir als papers. D'altra banda, el nou reglament de la llei d'estrangeria segueix separant permís de residència i de treball, de manera

que les dones que arriben per reagrupament familiar son totalment dependents dels seus marits.

Organitza't i lluita

Ara és la lluita per estar al costat de Miniwatt, per assegurar tots els llocs de treball, per exigir al Govern de la Generalitat que no accepti el dictat de la multinacional i intervingui l'empresa nacionalitzant-la; és la lluita de les dones immigrades per la regularització, contra la Llei d'estrangeria del PP que avui aplica el PSOE amb el vist i plau de CCOO i UGT. És fer efectiva la solidaritat amb les dones arreu del món que s'enfronten a l'opressió dels seus pobles, com a Iraq o Palestina. És aquesta lluita la que permetrà començar a millorar la situació. I tota lluita exigeix

Des de Lluita Internacionalista vam celebrar aquest 8 de març prenent l'exemple de les dones palestines. Vam convidar Maha Nassar, presidenta de la Unió de Comitès de Dones Palestines, que ens va acompanyar a la mani, i amb la qual vam organitzar xerrades a Barcelona i a la UAB.

organització, agrupacions àmplies al costat dels sectors que lluiten, i organització per respondre globalment al capitalisme, el sistema que genera tots aquests mals i que utilitza el patriarcat mantenint una secular opressió de la dona. I aquest és, per a nosaltres, un partit revolucionari en el marc d'una Internacional Obrera.

No al tancament de Miniwatt!

**Regularització de tots els treballador@s immigrants!
Per l'ensenyament, la sanitat i els transports públics! No a la privatització de serveis!**

Sense la dona no hi ha revolució i sense revolució la dona no serà lliure!

8/3/05

Profund gir a l'esquerra

El 20 de febrer la política dels governs del PSD/PP va sofrir una clara derrota electoral, confirmant el sentit ja anunciat de la derrota de les eleccions de juny de 2004 al Parlament Europeu i demostrant la confirmació del descontentament popular que ja es va expressar en lluites i mobilitzacions contra el codi del treball i contra la guerra de l'Iraq. Electoralment, la coalició de dreta va baixar fins al 36 per cent de vots (el PSD un 28,7% i el PP un 7,3%), el Partit Socialista va guanyar amb un 45%, el PC va obtenir el 7,6% i el Bloco de Esquerda un 6,4%. Aquests resultats van desencadenar una profunda crisi en els partits de dreta que van pagar cara l'ofensiva neoliberal que durant aquests últims anys ha orientat les seves polítiques de govern. Ara, el PS formarà govern i ja és coneguda la seva política de suport a les orientacions neoliberals de la Unió Europea, i a la seva constitució, que permet la reducció dels drets socials i la continuïtat d'una política a favor del capital i la guerra. El Bloco de Esquerda, que va tenir el seu major creixement electoral i compta ara amb més de 364.000 votants, té una responsabilitat major d'assumir un paper de lideratge dels combats pels objectius programàtics que s'ha fixat i que no es decidiran en l'estricta marc parlamentari. Al costat de la lluita contra l'atur i la precarietat, la lluita per la derogació del codi de treball del difunt Bargao ha de ser la campanya immediata al parlament i al carrer, en unitat d'acció amb els sindicats i comissions de treballador

El govern del PS de Sócrates és el resultat d'una votació que per sobre de tot a expressat la contestació als governs de dreta i a les seves polítiques en el pla intern i internacional. El gran canvi desitjat pels treballadors i els joves exigeix la derogació de les polítiques neoliberals que va implementar la

dreta. És aquest combat que cal aixecar, i s'alçara contra la voluntat dels qui es preparen per a governar utilitzant la legislació anti-obrera de la dreta. La lluita per les mesures proposades pel BE s'oposa a l'estratègia de govern del PS i, com a tal, no podrà concretar-se sense una clara oposició al govern de Sócrates.

Per a fer avançar la lluita popular és necessari afermar una oposició clara i coherent, contràriament al que defensa el PC que ha coquetejat amb el PS des de l'inici de la campanya. Ens referim al ja conegut "acord històric", la proposta inicial del qual aquesta vegada va tenir el seu origen en la Confederaço Geral dues Trabalhadores Portuguesos (CGTP) i en la qual patronal i sindicats van pactar la contractació col·lectiva. Aquest acord va incorporar la greu mesura que els contractes col·lectius poden limitar i controlar les formes de lluita i el dret a vaga, procurant, d'aquesta manera, assegurar la imposició burocràtica i una "pau social".

El Bloco de Esquerda ha de marcar la diferència i això significa que els seus compromisos han de ser amb els treballadors i amb els joves

i amb la democràcia de les seves lluites, i que aquesta el seu únic límit.

Una victòria dels treballadors

El Bloco d'Esquerda va obtenir una gran victòria en les últimes eleccions, arribant al 6,38% dels vots i vuit diputats. Un creixement electoral que ha de traduir-se en militància organitzada i intervenció en les lluites.

D'un petit partit d'esquerra, el BE va sortir d'aquestes eleccions com un partit amb influència electoral de masses. Encara minoritària, sens dubte, però amb consistència suficient per a garantir 365 mil vots distribuïts arreu del país, principalment a la regió més tradicional de la classe treballadora portuguesa. Va ser al districte de Setúbal on el BE va obtenir el seu millor resultat, amb el 10,2 per cent dels vots i dos diputats. El BE va ser el partit que més va créixer en aquestes eleccions, passant del 2,75 per cent (a les legislatives de 2002) al 6,38%. I per què tot això en tan poc temps?

Hi ha tres raons centrals per a explicar aquest creixement: la crisi econòmica i social que viu país, la decepció amb l'esquerra tradicional i la política del Bloco.

Ascens encobert

El govern de Duro Barroso va atacar diverses conquestes dels treballadors i va depauperar a la població portuguesa. El descontentament dels sectors organitzats de la classe obrera amb els baixos salaris, l'atur i el Codi del Treball de Bago Félix va arribar a traduir-se en una vaga general, al desembre de 2002, que no va ser més forta perquè la CGTP no va tenir una política en aquest sentit. La derrota de la dreta a les eleccions europees de 2004 va ser una manifestació electoral d'aquesta insatisfacció.

Va ser també aquest sentiment el que va motivar les mobilitzacions de protesta pel nomenament de Santana Lopez com a substitut de Duro Barroso al govern. De forma

**Bloco
de Esquerda**

espontània, centenars de persones es van trobar davant del palau presidencial per a exigir a Jorge Sampaio la convocatòria d'eleccions parlamentàries (...) Finalment Sampaio va ser pràcticament obligat a destituir a Santana, malgrat no voler-lo, per a impedir que el règim es contaminés per la profunda desmoralització del govern. D'aquesta manera, el profund desgast del govern PSD-PP va acabar traduint-se en unes eleccions legislatives anticipades convocades pel president.

Victoria de l'esquerra

L'esquerra va ser la gran vencedora d'aquestes eleccions, especialment el Bloco de Esquerda, que es va presentar com una alternativa, tant a la dreta com a la falsa esquerra, representada pel PS i a l'esquerra tradicional, materialitzada en el PC. La majoria absoluta del PS s'explica més per la voluntat de castigar al govern de Santana i Portes que per una adhesió a Sócrates i al seu programa. Al contrari, a la indefinició programàtica del PS i falta de compromís amb qualsevol mesura concreta per a millorar les condicions de vida de la població, van impedir que la seva campanya arribés a connectar. Els 150 mil llocs de treball esmentats per Sócrates es van presentar com un "objectiu" i no un compromís, com va precisar diverses vegades el propi candidat socialista.

La CDU (encapçalada pel PC) també es va beneficiar del repudi electoral a la dreta, recollint els vots del seu electorat fidel i els d'aquells que no es conformaven amb la posada en escena buida de Sócrates. Però, tot i convertir-se en la tercera força electoral d'aquesta legislatura, va presentar un creixement relativament petit. Va passar del 6,97% al 7,56%, amb 53.505 vots més. Aquest resultat demostra un fràgil parèntesi en el declinar del Partit Comunista, que s'explica principalment pel seu encara fort arrelament social.

El gir a l'esquerra dels resultats electorals s'explica també per la radicalització de

la situació internacional. A Europa, les grans mobilitzacions dels treballadors francesos contra la derogació de les 35 hores setmanals, i els alemanys, contra l'atur. La resistència a la guerra Imperialista de L'Iraq també va contribuir al desgast de la dreta europea.

El fenomen BE

El gran fenomen d'aquestes eleccions va ser el Bloco de Esquerda, que va duplicar els seus resultats (...) El partit es va beneficiar del desgast de la dreta i de la poca crida al vot del PC, però els seus espectacular resultat es deuen, principalment, a la seva política. Una política que va arrencar vots al PS, però també a la dreta, en oposar-se a la degradació de la seguretat social, a la privatització del sistema nacional de salut, a les polítiques pressupostàries que aprofundeixen la crisi i augmenten l'atur, a la guerra colonial contra L'Iraq i a la criminalització de l'avortament (...).

Aquests eixos de la campanya electoral van ser coherents amb aquesta política, proposant la

revocació del paquet laboral i un pla d'emergència per a la creació d'ocupació, la legalització de l'avortament, la reintegració dels Hospitals SA al sector públic, la revisió del pacte d'estabilitat i creixement, l'aixecament del secret bancari, la legalització dels immigrants i la retirada de les tropes i L'Iraq, entre altres mesures. El Bloco va sorgir com una alternativa viable, tant a la dreta com a l'esquerra. Un dels seus grans desafiaments, ara, és transformar bona part d'aquests electors en militants, per a intervenir amb més força en les lluites socials i en les organitzacions dels joves i dels treballadors. El potencial d'aquest creixement orgànic va ser palès als comicis. Sense això no podrà mantenir els seus resultats electorals i, el que és més preocupant, no podrà contribuir a construir un veritable canvi.

Extractes del n. 69 de Ruptura, publicació de Ruptura-FER, secció portuguesa de la Lliga Internacional de Treballadors -IV Internacional

RUPTURA/FER

RUPTURA/Frente Esquerda Revolucionária

Ruptura/FER és la secció portuguesa de la nostra Internacional, la Lliga Internacional dels Treballadors IV Internacional, a Portugal. Va néixer l'any 2000, a partir de la fusió del FER (partit que prové d'un corrent marxista revolucionària que intervé a Portugal des de l'any 1974) i Ruptura (un grup format per joves activistes que provenen, en la seva major part, del moviment estudiantil). El seu primer congrés, el de la fusió, va tenir lloc l'abril de l'any 2000; i va seguir-lo el d'octubre de 2001, sota el lema de "No a la guerra imperialista! Guerra és terrorisme!". El partit edita un diari mensual, Ruptura, que podeu consultar per internet al seu web, home.kqnet.pt/asfer.

Ruptura/FER, es defineix "com una organització que treballa per construir una alternativa actual a la societat d'opressió i explotació, i defensar la tradició d'aquells que han lluitat pel socialisme, sense buròcrates ni dictadors" i com a secció de la LIT IV Internacional, "en el marc d'aquesta organització internacional que lluita per una societat socialista, en què el poder sigui exercit democràticament pels treballadors".

Ruptura/FER forma part, amb altres organitzacions, del Bloque de Esquerda, "per a impulsar-ne el debat polític i la construcció" i amb ell acaba d'obtenir quasi el 7% dels vots en les darreres eleccions legislatives. Ruptura/FER alerta que s'ha de preparar la mobilització de treballadors i joves i que no es pot posar cap il·lusió en el nou govern del socialista Sócrates, al qual exigeix com a primera mesura la retirada del "codi de treball". Altres eixos del partit són, ara mateix, la lluita antimperialista per la retirada de les tropes de l'Iraq i de suport al poble iraquí, contra el projecte d'Unió Europea i la lluita sindical.

Els EUA segueixen empantanats

[Aquesta declaració de la LIT-CI es va redactar pocs dies després de les eleccions a l'Iraq. Els resultats oficials no es van fer públics fins tres setmanes més tard, confirmant el triomf de la candidatura xiita de l'Aliança Unida Iraquià, patrocinada per Sistani, per un 48,1% de vots. La participació va ser del 59%.] El 30 de gener es van celebrar les tramposes i fraudulentés eleccions a l'Assemblea Constituent a l'Iraq, organitzades pels invasors imperialistes, encapçalats pels EUA i la Gran Bretanya. El seu objectiu era desmuntar (o almenys disminuir) la ferotge resistència militar que, amb suport massiu de la majoria del poble iraqià, creix i s'enforteix cada vegada més, i disputa als exèrcits invasors el control efectiu del país.

També buscaven, en la mesura del possible, aconseguir un nou govern titella amb més base popular, i per a això van comptar amb la complicitat de les direccions burgeses kurdes, al nord del país, i d'importants sectors del clergat xiita, com el Gran Ayatollah Alí Sistani (màxima autoritat d'aquest corrent religiós a l'Iraq), que va cridar a votar i va recolzar una de les llistes participants, possiblement guanyadora. A més, van comptar amb el suport de l'imperialisme alemany i el francès (que, a l'inici, no havien donat suport a la invasió) i de l'ONU.

Tot i que encara no hi ha dades precises sobre les eleccions, com el nivell de participació i els seus resultats finals, totes les informacions independents (i fins i tot, d'alguns mitjans imperialistes) semblen indicar que l'imperialisme i els seus còmplices iraqiàns han fracassat en els seus objectius. Per a entendre millor

aquesta apreciació, així com el propi caràcter de les eleccions, és necessari començar primer amb una caracterització de la situació actual a l'Iraq.

Una guerra d'alliberament en ascens

El que avui estem veient a l'Iraq és una guerra d'alliberament amb suport de masses que acorralla de manera creixent els ocupants imperialistes. Expliquem-nos millor. El març del 2003, es va desenvolupar a l'Iraq una primera guerra d'ocupació. En ella, les tropes imperialistes dels EUA, Gran Bretanya i els seus aliats van obtenir una ràpida victòria militar sobre l'exèrcit iraqià, van enderrocar al govern i al règim de Saddam Hussein, van dissoldre el seu exèrcit i van instal·lar un règim colonial, encapçalat per Paul Bremer (després d'un breu període del coronel Jay Garner), assentat sobre les tropes invasores. Dins d'aquest règim, han intentat formar diversos governs titelles, com el de l'actual primer ministre Allawi (ex agent de la CIA), i construir un exèrcit iraqià sipai, fins a ara sense massa èxit.

A partir d'aquest moment, va començar una segona guerra, la del poble iraqià contra els invasors per l'alliberament del país, similar a la que va desenvolupar el poble de Vietnam del Sud les dècades de 1960 i 1970 o la resistència als països ocupats per l'Alemanya nazi a la II Guerra Mundial. Com va dir un iraqià al periodista nord-americà Dahr Jamail: "La invasió va ser la guerra dels EUA contra l'Iraq. Ara estem veient la guerra de l'Iraq contra els nord-americans" (Libération, 23/12/04). És aquesta guerra la que va creixent i posant cada vegada més en escac a les tropes invasores i als seus col·laboracionistes iraqiàns.

La resistència militar

Les pròpies dades dels serveis d'intel·ligència imperialistes estimen que la resistència militar compta amb entre 40.000 i 60.000 combatents. Si s'hi afegixen els qui els donen suport logístic, la xifra supera els

200.000 integrants. Ells són només l'avantguarda de la resistència, ja que reben el suport massiu (i segurament la cobertura) de l'àmplia majoria del poble iraqià. En el mateix reportatge, Dahr Jamail assenyala que "la majoria dels iraqiàns consideren els membres de la Resistència com a 'patriotes' i 'combatents per la llibertat'. En una estimació molt conservadora, rep avui el suport de com a mínim el 80% de la població. (...) La gent llança ovacions quan una altra base o patrulla nord-americana és atacada o balla d'alegria sobre equips militars nord-americà en flames".

Es tracta d'una resistència molt àmplia i heterogènia, formada per sectors religiosos i polítics molt diversos que lluiten contra l'ocupació. A grans trets, podem distingir-hi tres sectors. Un, compost per l'oficialitat mitja i baixa de l'antic exèrcit iraqià, majoritàriament sunnita, que es va replegar i va passar a la clandestinitat després del triomf de la invasió, i s'endugué una part de l'arsenal militar. Se'l considera el sector de major capacitat operativa militar. El segon, són grups organitzats per fraccions religioses o polítiques, com l'Aliança Patriòtica o l'exèrcit de Mahdi, del clergue xiita al-Sadr. Finalment, hi ha un sector molt nombrós de gent del carrer que es va sumar a aquesta lluita després de la invasió i de patir-ne les conseqüències. "La majoria de els seus membres són (...) fonamentalment gent que es limita a resistir l'ocupació del seu país per una potència estrangera. Són gent en les famílies de les quals hi ha persones que han estat mortes, detingudes, torturades i humiliades pels ocupants il·legals del seu destrossat país".

En aquesta lluita per l'alliberament del país, i malgrat l'intent de l'imperialisme d'utilitzar les barreres religioses entre xiïtes i sunnites, que s'havien intensificat amb les persecucions de la dictadura de Sadam, comença a unificar-se l'acció dels diversos grups i a avançar en una acció centralitzada o, almenys, de col·laboració entre les seves diverses ales. "Durant el setge

del Najaf xiita les mesquites sunnites van organitzar recollides d'aliments, i hi va haver també combatents sunnites que van subministrar armes i municions a l'exèrcit de Mahdi. Durant el setge de Falluja del passat mes d'abril els xiites van contribuir decisivament amb el seu suport i van participar en una acció pacífica que forçà que alguns subministraments poguessin travessar un cordó nord-americà i arribar fins a Falluja".

Les accions militars

Es calcula que la resistència està produint una mitjana d'un centenar de fets diaris, que inclouen veritables insurreccions militars, com les de Falluja i Najaf, operatius organitzats contra les tropes invasores i la policia i l'exèrcit sipais, fins a atemptats suïcides individuals amb bombes. Aquests darrers confirmen la massivitat de la resistència i l'odi popular als invasors i els seus còmplices locals. El periodista anglès Robert Fisk calcula que, en els últims dotze mesos, es van produir 190 atemptats suïcides (un o dos diaris), una xifra que quadruplica el que passa a Palestina i Israel, d'on els iraquians van prendre el model d'aquest tipus d'atac.

Tota aquesta activitat militar ha provocat 1.300 soldats nord-americans morts i almenys 10.000 ferits, així com una xifra més difícil d'estimar de morts i ferits entre els iraquians col·laboracionistes, que exerceixen càrrecs polítics o són membres de l'actual exèrcit i la policia. Aquests sipais reben un odi molt profund de la població i són, alhora, un blanc militar més feble. "Les 'forces de seguretat' iraquianes, la policia i la guàrdia nacional, són considerades per la majoria de la població com esbirros de l'exèrcit nord-americà. La majoria els consideren col·laboradors i traïdors. Encara que la gent comprèn que molts dels integrants d'aquestes forces s'han enrolat en elles per pura desesperació a causa de la falta de llocs de treball, els segueixen odiant igual que odien a les tropes d'ocupació estrangeres". No és casual que, poc abans de les eleccions, hagin estat assassinats l'alcalde de Bagdad i el segon cap de la policia sipaia. Són accions legítimes de la resistència iraquiana contra els invasors i els seus col·laboradors.

Existeixen també altres accions de dubtós origen i de metodologia refutable: segrests i decapitació de per-

sonal subaltern d'empreses estrangeres, segrests de treballadors voluntaris o corresponsals estrangers (fins i tot de mitjans d'esquerra, oposats a l'ocupació) o atemptats contra la població xiita en les seves mesquites o festes. La majoria de ells són atribuïts a una fantasmagòrica organització encapçalada per al-Zarqawi (suposadament vinculada a Al-Qaeda d'Osama Bin Laden) i de la qual la premsa imperialista es fa molt ressò. Tant si aquesta organització existeix com si no, molts periodistes independents creuen que aquests atemptats són, de fet, impulsats (si no directament organitzats) per la CIA, com un intent de desprestigiar a la resistència a l'exterior, especialment dins dels EUA, i de mantenir la divisió entre xiites i sunnites a l'Iraq. Els mitjans nord-americans van justificar l'atac a Falluja per "buscar" aquests grups. Però, com hem vist, l'acaparadora majoria de la resistència no té res a veure amb aquests mètodes i la seva violència no és més que la justa resposta contra una cruel i inhumana invasió del seu país, el robatori de les riqueses i la tortura de la seva gent.

L'Iraq ja és Vietnam

La veritat és que aquesta creixent resistència militar, aquesta guerra d'alliberament qüestionada quotidianament el poder dels invasors i limita a l'extrem el control real que exerceixen sobre el país. Robert Fisk assenyala que "quan jo vaig conduir 112 quilòmetres al sud de Bagdad, a l'agost passat, només vaig veure llocs de control abandonats al llarg de les carreteres plenes de les restes cremades de camions nord-americans i vehicles policials. En realitat, amb tots els seus milions, els seus soldats, els seus serveis d'intel·ligència i els seus informadors, els invasors ni tan sols poden controlar els carrers principals de Bagdad" (Rebelión, 9/1/05). Fins a ara, en referència a l'Iraq, s'ha parlat del "fantasma de Vietnam". Ara cal corregir aquesta expressió. La situació actual de l'Iraq ja és equiparable a la d'aquest país durant la segona meitat de la dècada de 1960. Ho és en diversos aspectes. El primer: una invasió militar que enfronta

una resistència armada creixent, amb suport massiu, i està sent derrotada, en el sentit que no aconsegueix avançar (i en molts casos retrocedeix) en un control efectiu del país. El segon: la ficció electoral que pretén vestir "democràticament" aquesta invasió. El reflex d'aquesta ficció a la premsa imperialista nord-americana arriba a similituds sorprenents amb Vietnam. Finalment, la situació és similar en la crisi i en la divisió que comença a rosegat a les tropes invasores. Vegem això més en detall.

L'exèrcit ianqui

Com a conseqüència inevitable d'una invasió que enfronta una resistència armada amb suport massiu, tot habitant del país ocupat (home, dona, avi o infant) és un enemic potencial que cal derrotar perquè no entén que "venim a alliberar-los". Es fa necessari, llavors, apel·lar a mètodes cada vegada més cruels: milers de "sospitosos" presoners, tortures, violacions, atacs genocides a poblacions desarmades. Es calcula en més de 100.000 les víctimes civils iraquianes per la invasió i l'ocupació. Però cadascun d'aquests fets augmenta l'odi a l'invasor i el suport a la resistència i, amb això, la necessitat d'aprofundir aquests mètodes, en un espiral infernal, sense que es vegin

"Atenció ets el següent de la meua llista"

perspectives de guanyar la guerra. Alhora, cada vegada més soldats es neguen a seguir en aquesta bogeria. La divisió entre els qui entren en la dinàmica genocida impulsada pels comandaments i els qui es trenquen (per por o per consciència) s'accentua. Dahr Jamail explica que, en els seus contactes amb soldats nord-americans, "vaig descobrir que

la majoria de ells estaven molt espantats i que la seva moral vaig depenia del temps que duguessin aquí. Els que acabaven d'arribar es mostraven arrogants i segueixen les consignes. Els qui duïen aquí 6, 9 o 12 mesos estaven empipats, apuntaven les seves armes contra qualsevol i de vegades estaven 'col·locats'. No vull generalitzar i no dic que tots ho estessin. Però en vaig veure molts que ho estaven, i em van fer recordar tot el que havia llegit sobre el que va passar amb la ment dels soldats nord-americans al Vietnam".

És la raó per la qual cada vegada més soldats nord-americanes a l'Iraq es neguen a allargar la seva permanència, un cop passat l'any inicial de contracte. Als EUA, molts es neguen a anar a l'Iraq: ja hi ha més de 5.000 desertors i un nombre creixent d'objectors de consciència. A més, ha baixat notòriament el nombre de reclutaments-contracte, el que dificulta un recanvi important de les tropes a l'Iraq que, com hem vist, perden la moral a mesura que s'allarga la seva estada. Aquesta crisi afecta no només els soldats contractats sinó també els veterans militars de carrera. Un exemple, en-

que la crisi, la pèrdua de la moral i la divisió de les tropes dels EUA va ser un dels factors centrals que va contribuir a la derrota de l'imperialisme ianqui al Vietnam.

Un procés encara més accentuat es dona entre les forces de seguretat sipaies. El profund odi que reben del seu poble és tal que no poden caminar sols con uniforme pel carrer i se'ls instrueix per què no diguin als seus barris quina és la seva "feina". A més, quan sofreixen atemptats, són tractats pels seus patrons imperialistes com a víctimes de segona: mentre que els soldats ianquis ferits greument són enviats a Europa o als EUA per ser atesos, ells han de conformar-se amb els hospitals iraquians, gairebé desmantellats i sense recursos. És el cas d'un coronel de la policia iraquiana, greument ferit en un atemptat durant les recents eleccions, que no va poder ser atès en aquests hospitals. La seva dona es lamentava: "Li vaig demanar que no abandonés la casa, que no obeís els nord-americans. Però li van dir que havia de morir amb els seus compatriotes! Que Déu els maleeixi pel que li han fet al meu marit! Que Déu els maleeixi pel que li han fet a l'Iraq!" (Rebelión, 5/2/05).

Una elecció tramposa i fraudulenta

En aquest context, Bush es va veure, en gran mesura, obligat a jugar la carta del parany electoral per a tractar de revertir la difícilíssima situació político-militar que enfronta a l'Iraq, amb els objectius que hem apuntat a l'inici d'aquest article. Hem dit, a més, que va comptar amb el suport de l'imperialisme europeu i la complicitat de la direcció burgesa kurda i de les autoritats religioses xiïtes.

Van ser eleccions absolutament fraudulentas i il·legítimes, sense cap tipus de garanties democràtiques, davant les quals només es podia cridar a repudiar-les i boicotejar-les, com van fer gran quantitat d'organitzacions dins i fora de l'Iraq. En primer lloc, es van dur a terme impulsades i amb la custòdia armada dels invasors. En segon lloc, ningú vaig conèixer el cens de votants utilitzat, els noms de la majoria de els candidats eren "clandestins" (per temor als atemptats de la resistència) i no es va donar cap possibilitat de control independent sobre les mateixes. A això, hem d'afegir-hi les pròpies amenaces de la resistència de realitzar atemptats sobre la eleccions i els

votants. Fins i tot, en quatre de les catorze províncies iraquianes, les eleccions ni tan sols van poder celebrar-se.

La nostra impressió és que van fracassar en la el seu propi procés. Diversos dies després, la xifra de votants segueix sent un misteri. Les informacions oficials van parlar primer d'un 70% dels inscrits, després del 60%, després de 50% ... Safwat Rashid, membre de la Comissió Electoral Independent, "va advertir als observadors que no interpretessin massa els resultats: 'només Déu Totpoderós coneix de moment les xifres finals de participació'" (Rebelión, 7/2/05). Gairebé un acudit. El periodista espanyol Pascual Serrano calcula que, si s'accepta la xifra d'un 60% de votants sobre el padró electoral i si, alhora, es considera que s'havia inscrit en aquest padró el 60% de la població amb dret a vot, el resultat final és que només van votar un 35% dels ciutadans iraquians. Això significa que, ja sigui per convicció política o per por dels atemptats, gairebé dos terços de la població iraquiana va boicotejar les eleccions.

Però, fins i tot, en la franja que va votar, cal considerar un altre element: "molts iraquians van denunciar que les autoritats els negaven la seva ració de menjar si no votaven i demostraven que ho havien fet" (Dahr Jamail, Qui no vota no menja, 7/2/05). Els censos electorals es van elaborar a partir dels llistats de distribució d'aliments, dels quals depenen milions d'iraquians.

L'elecció real

Sobre la base de la informació que tenim a l'abast, la nostra primera aproximació és que els sunnites (30% de la població), van boicotejar massivament les eleccions, els xiïtes (60%) es van dividir i, segurament, va votar un elevat percentatge de kurds (10%). Però aquests dos darrers casos mereixen una anàlisi més aprofundida.

Els 30 milions de kurds són el major poble del planeta sense estat propi. Estan dividits en diversos països (entre ells, l'Iraq, l'Iran i Turquia) i sempre han lluitat per unificar-se en el seu propi estat independent, i han estat durament reprimits pels governs dels països on viuen. A l'Iraq n'hi ha uns tres milions, i són majoritaris al Nord. Oprimits i reprimits per Sadam Hussein, les seves direccions burgeses, Talabani i Barzani, van pactar amb els ianquis i van donar la

tre molts altres, és el del sergent Jimmy Massey (amb dotze anys d'antiguitat a la Marina), transformat en "objector de consciència". Davant els crims realitzats per la seva unitat (incloent l'assassinat de nanos) va declarar: "estem cometent un genocidi a l'Iraq". Com una expressió d'aquesta crisi, s'han format als EUA organitzacions com Les Famílies dels Militars Parlen Clar (integrada per familiars de soldats que combaten a l'Iraq) i Soldats Veterans contra la Guerra, que reclamen el retorn immediat de les tropes nord-americanes. És important recordar

invasió, a canvi de certa autonomia, autoritats locals i forces de seguretat pròpies. Era la zona menys afectada per atemptats. Però la ciutat més important (la tercera de l'Iraq), el centre petroler de Mossul (amb una forta minoria sunnita), després de l'assalt a Falluja, ha passat a ser una de les més afectades per accions contra els ocupants i els seus titelles. A l'altra ciutat important, Kirkuk, passa un important oleoducte que rep atacs constantment.

En certa mesura, al Kurdistan iraqià, el pla ianqui d'aconseguir una autoritat local dòcil va tenir èxit. Però aquest "èxit" conté un focus potencial de conflicte molt greu per al futur. A Turquia, els kurds viuen al Sud, veïns a la frontera amb l'Iraq. Per això, el govern turc (tradicional aliat dels EUA a l'OTAN) no va recolzar la invasió i es va negar que les tropes invasores passessin pel seu territori. El seu temor és que la autonomia dels kurds iraqians encoratgi (i fins i tot doni suport) la rebel·lió del Kurdistan turc i ha amenaçat amb envair el nord de l'Iraq davant el més petit índex d'aquest procés. Precisament, Condoleeza Rice, important figura del govern de Bush, acaba de viatjar a Turquia per a intentar tranquil·litzar els seus governants sobre aquest tema.

En el cas dels xiïtes (segurament el sector més important que l'imperialisme volia guanyar per a les eleccions), va votar, en el millor dels casos entre un 40 i 50%. És a dir, almenys la meitat d'ells no van fer cas a la crida de la seva màxima autoritat religiosa, Alí Sistani. Però la meitat que va votar ho va fer enganyada pels seus dirigents, que els van convèncer que la eleccions servirán per a avançar en la retirada dels invasors i en la l'alliberament de l'Iraq. "Tahrir" (Independència) és la paraula per la qual molts van votar el diumenge; no per la 'democràcia', com volen els mitjans occidentals, sinó per la llibertat: per a ser lliures de parlar, de votar; per a lliurar-se dels nord-americans" (Robert Fisk, La Jornada, 2/2/05). "Els qui van votar no ho van fer en suport d'una contínua ocupació del seu país pels EUA. En realitat, van votar precisament per la raó oposada. Cada votant amb el qual vaig parlar, em va explicar que creia que l'Assemblea Nacional que serà formada aviat significarà la fi de l'ocupació. I esperaven que la crida a què es retirin les forces estrangeres del seu país es doni el més aviat

possible." (Dahr Jamail, Rebelión, 2/2/05). I així ho plantejaven els enganyosos cartells electorals: "Germans iraqians, el futur de l'Iraq està a les vostres mans. Les eleccions són el mitjà ideal per a treure els ocupants de l'Iraq".

En aquest marc, malgrat la precarietat de les dades, s'indicava que l'Aliança Unida Iraquiana (protegida per Alí Sistani) superava àmpliament a la coalició electoral d'Allawi, amb les altres llistes molt més enrere. De manera que la gent d'Alí Sistani tindrà la majoria a la futura Assemblea Nacional i, segurament al futur govern.

Però aquest futur govern, lluny de ser un pas cap a la independència iraquiana, serà un nou govern titella o, en el millor dels casos, presoner dels invasors. "El sotssecretari de Defensa, Paul Wolfowitz, va informar avui a senadors a Washington que els EUA retiraran aviat 15 mil efectius de la de la nació envaïda. Després encara romandran allà 135 mil soldats, un nivell que el Pentàgon planeja de mantenir fins a finals d'any" (Rebelión, 5/2/05).

No és casual que en la llista recolzada per Alí Sistani figuri l'actual Ministre d'Hisenda iraqià, Abdel Mahdi, qui va prometre "aprovar una nova llei que obriria la companyia nacional de petroli de l'Iraq a la inversió privada estrangera, un fet molt interessant per als inversors nord-americans i per als negocis d'EUA, certament per a les companyies petroleres"(Rebelión, 2/2/05).

Alhora, Alí Sistani i la seva gent hauran de respondre a les expectatives i pressions del poble xiïta: els quals no van votar i, encara més, els quals sí ho van fer els exigiran que avancin cap a la retirada dels ianquis i la independència del país. Però aquestes expectatives es veuran frustrades molt aviat i sumaran encara més gent a la lluita contra l'invasor i el seu govern titella.

Les perspectives

Sobre la base de tots els elements analitzats, creiem que l'imperialisme ha fracassat en els objectius que buscava amb les eleccions. En gran mesura, sembla haver gastat la "carta xiïta" sense resultats beneficiosos a la vista. La resistència no ha estat aturada: el dia de les eleccions, els seus atemptats van provocar 50 morts (xifra cínicament definida com "raonable" pels invasors). En els tres dies següents, van ser morts 26

policies sipais dos soldats ianquis. Alhora, les condicions de vida del poble iraqià són i seguiran sent terribles: l'atur arriba a un 70%; la fam i les malalties es cobren milers de víctimes; res no funciona: a la major part de Bagdad, només hi ha quatre hores diàries d'electricitat i, com una cruel ironia, en un país que neda en el petroli, costa aconseguir benzina.

Tot indica, llavors, que la guerra d'alliberament que lliura el poble iraqià creixerà cada vegada més. En aquest sentit, actualment a l'Iraq es dona la batalla més important de la lluita de classes mundial. Una derrota de l'imperialisme allí (tal com va passar amb Vietnam), afeblirà al nostre enemic i afavorirà i encoratjarà les lluites dels treballadors i els pobles de tot el món. Com en tota guerra d'alliberament, els revolucionaris tenim un camp clar en el qual situar-nos, el de la resistència militar als invasors imperialistes. Per això, des de la LIT-CI recolzem incondicionalment la lluita militar de la resistència iraquiana, encara que mantinguem les nostres crítiques polítiques a les seves direccions. Estem per la derrota política i militar de l'imperialisme i els seus col·laboradors iraqians i per la seva expulsió de l'Iraq.

**Visca la resistència iraquiana!
L'Iraq per als iraqians!**

Correu Internacional 110

El 19 sortim al carrer

La solidaritat amb la lluita del poble iraqià és un element essencial per a ajudar al triomf d'aquesta lluita. Els dies 19/20 de març (en el segon aniversari de l'inici de la invasió imperialista) ha estat convocada una jornada mundial de mobilitzacions exigint la immediata retirada de les tropes invasores. Aquest moviment abasta un ampli espectre d'organitzacions i sectors que van des de les qui sostenen posicions pacifistes "pures" o donen suport una sortida negociada de les tropes (similars, per l'"esquerra" a les postures de l'imperialisme francès o europeu) fins a les qui, com la LIT-CI, donen suport incondicional a la resistència iraquiana i impulsen la derrota de les tropes invasores. En aquest sentit, no només continuarem amb el debat i la crítica cap a aquelles posicions que assenyalen, sinó que participarem en aquestes mobilitzacions, defensant els nostres plantejaments. Alhora, des de la LIT-CI, cridem a desenvolupar la més àmplia unitat d'acció per a fer el 19/20 de març gegantesques marxades de solidaritat i suport a la lluita del poble iraqià.

Estudiants i treballadors en lluita

La dictadura de Mohamed VI

Mohammed VI va ser un dels convidats d'honor del Govern espanyol i el Rei als actes institucionals del primer aniversari del 11-M. No hi ha cap impediment perquè el dictador marroquí, les promeses del qual d'obertura tot just van durar uns mesos, formi part del "front democràtic contra el terrorisme" del Club de Madrid. El rei del Marroc va retornar la visita al monarca espanyol tot just uns dies després que la seva policia i el seu exèrcit reprimis brutalment als estudiants de la universitat de Fez i de Marraquech.

En diverses universitats del país va començar el febrer una vaga d'exàmens per a frenar la reforma que pretén imposar el govern, obeint

Els reis de Marroc i d'Espanya

les condicions imposades pel fons Monetari Internacional i que suposen el desmantellament de la universitat pública.

La policia marroquina va intervenir el 9 de febrer per a dissoldre la vaga dels estudiants de la Facultat de Dret. A les vuit del matí, quan estaven celebrant una assemblea general i es negaven a presentar-se als exàmens, es va produir una càrrega policial que es va perllongar fins al migdia i va seguir pels barris pròxims a la facultat. Un estudiant va caure en coma després d'una brutal pallissa de la policia, i vint més van resultar ferits. Fins a 45 joves van ser detinguts i la facultat va quedar presa per l'exèrcit i la policia. En els dies posteriors es van fer més de quaranta detencions en les manifestacions de protesta. Quatre mil persones es van concentrar davant els jutjats per a exigir la llibertat sense càrrecs dels companys. Paral·lelament queien dures sentències (d'un a quatre anys de presó) contra els estudiants de la universitat de Marraquech, que s'havien mobilitzat per la mateixa causa.

En veure que el moviment anava prenent força, el règim va rectificar i va deixar en llibertat condicional als detinguts de Fez, encara que els

advocats no descarten que pugui reobrir-se el judici. A més, les autoritats de la facultat de ciències van expulsar a quatre companys. El centre segueix en vaga, exigint la seva reincorporació.

Però la dictadura marroquina no copeja només al moviment estudiantil. Els treballadors són també blanc de la repressió. La vaga de les miners d'Imini a Ouarzazate va ser rebentada amb el suport d'una milícia el 15 d'abril de 2004, amb l'aprovació de les autoritats. El resultat: un mort i sis detinguts de la Centrale Democratique des Travailleurs (CDT), entre ells Mohamed Khouya. El 13 de Gener de 2005, després d'un judici plagat d'irregularitats, Khouya i altres quatre companys van ser condemnats a deu anys de presó. El sindicalista manté una vaga de fam des del 29 de desembre.

També els activistes saharauis han estat copejats per la repressió en les últimes setmanes. Divuit estudiants ferits va ser el resultat de l'agressió policial contra la mobilització del 8 de març en el campus universitari d'Ifran, a Rabat, en defensa de l'autodeterminació del Sàhara. La repressió va tenir la seva resposta en mobilitzacions en Marraquech, Agadir, Fes, Casablanca i Rabat, en les quals han participat també treballadors i instituts de secundària.

Cristina. Barcelona

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Calxa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.**

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI